

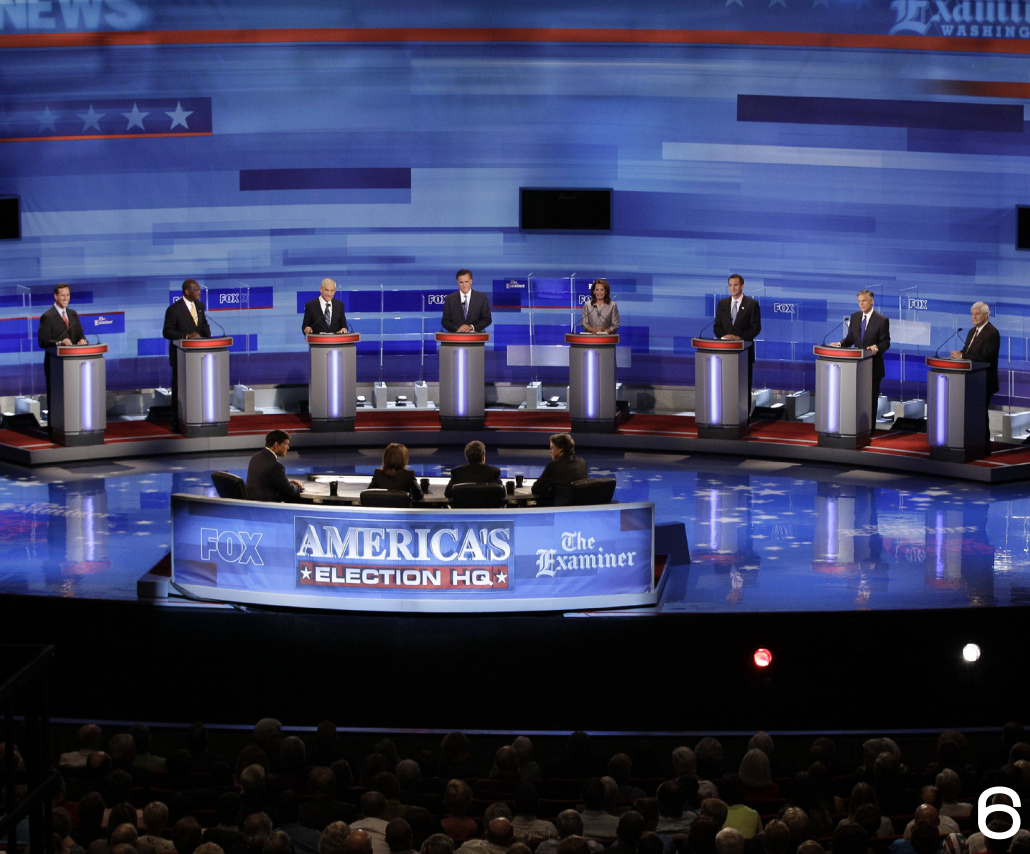
WALPO

POLITIIKAN TUTKIMUKSEN KLUBI RY

1/2012



MADE IN AMERICA
BERLUSCONIN JÄÄHYVÄISET
MUUTOKSEN NAAMAKIRJA



Sisälllys

3 Pääkirjoitus
Lassi Vainio

4 Puheenjohtajalta
Riikka Laaninen

6 TEEMA: MADE IN AMERICA

7 Haastaja joka lähtöön
Kristian Manelius

10 Alastoman lehmipojan Amerikka
Petri Ruohio

12 Kristillisen oikeiston nousu
1960-70-luvulla
Juuso Koskinen

17 Huippupuoliso haussa: Jackie
Kennedysta Michelle Obamaan
Shiyu Miao

19 Vaihdossa Vihreillä vuorilla
Sampo Peltola

22 Muutoksen naamakirja
Riina Lumme

26 Talouden ehdoilla vailla ehtoja - miksi
valtiotieteilijän tulee tuntea taloutta?
Saska Heino

28 Ritarin jäähvyäiset
Antti Laine

32 Esittelyssä P-klubin hallitus 2012

37 Welcome to BUP, join the club!
Anna Radzko

38 Harjoittelussa: Euroopan parlamentti
politiikan opiskelijan silmin
Matias Kallio

41 Vaihtopenkki Ranskassa
Antti-Jussi Vesa



POLITIIKAN TUTKIMUKSEN
KLUBI RY:N SITOUTUMATON
ÄÄNENKANNATTAJA

Päätoimittaja: Lassi Vainio
lassi.vainio@utu.fi

Toimittajat: Petri Ruohio
Juuso Koskinen
Shiyu Miao
Kristian Manelius
Sampo Peltola
Riina Lumme
Antti Laine
Saska Heino
Hanna Radzko
Matias Kallio
Antti-Jussi Vesa

Kuvaajat: Riina Lumme
Mikko Rintamäki
Marja Heinonen

Taitto: Lassi Vainio
Petri Ruohio

Ilmoitusmyynti: Maari Alanko
imala@utu.fi
Laura Höykinpuro
lkrho@utu.fi

Levikki: 120

Julkaisija: Turun yliopiston
Politiikan tutkimuksen
klubi ry (P-klubi)
Rehtoripellonkatu 4A,
2. kerros
20500 Turku
www.p-klubi.fi

Painopaikka: Uniprint Turku



PÄÄKIRJOITUS

Vaaleja, vaaleja...

POLITIIKAN tutkimuksen opiskelijalle alkanut vuosi on ollut mielenkiintoista seurattavaa. Suomessa käytiin presidentinvaalit, Ranskassa ja Venäjällä ne ovat tulossa ja Yhdysvalloissa republikaanien esivaalikamppailu Barack Obaman tulevasta haastajasta käy kuumimmillaan. Syksyllä ovat edessä vielä kunnallisvaalit, joissa ratkaistaan monessa mielessä eduskuntavaalejakin tärkeämpiä kysymyksiä - suunnitellut leikkaukset kun näkyvät kansalaisten arjessa konkreettisesti juuri paikallistasolla päätettävissä sosiaali- ja terveyspalveluissa.

Vaalit sähköistävät tunnelmaa ja motivoivat niin poliitikkoja selkeyttämään sanomaansa kuin äänestäjiäkin keräämään informaatiota. Vaikka modernissa politiikan tutkimuksessa voidaan lähes mikä tahansa sosiaalinen ilmiö käsitteellistää poliittiseksi, ovat vaalit yhä tavalliselle kadunmiehelle yksi näkyvimmistä politiikan muodoista. Edustuksellisessa demokratiassa kansanvalta kristallisoituu äänestyslipun kolahdukseen vaaliurnassa.

On siis luonnollista, että uudistuneen Walpon ensimmäisen numeron fokus on vaaleissa, erityisesti ajankohtaisissa Yhdysvaltain presidentinvaaleissa ja niitä ympäröivissä ilmiöissä. Suomen presidentinvaaleja pohditaan sosiaalisen median kampanjakeinojen valossa. Lisäksi vuoden ensimmäisessä numerossa esittelyn saa perinteisesti myös yhdistyksemme

uusi hallitus, jonka jäsenet ovat hekin syyskokouksessa vaaleilla tehtäviinsä valittuja.

Vaalien ainoa tehtävä ei kuitenkaan ole luottamustehtävien täyttäminen, vaan niillä on keskeinen merkitys myös kansalaisten tietoisuuden kasvattamisessa. Kun on seurannut vierestä yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan perusopintouudistuksen valmistelua ja opiskelijoiden passiivisuutta, ei ole voinut olla ajattelematta, että ehkä näistäkin asioista pitäisi järjestää vaalit. Mies ja ääni -periaate toisi riviopiskelijalle ainakin velvoitteen ottaa selvää usein niin kiemuraiselta tuntuvasta koulutuspolitiikasta. Onneksi P-klubi on pitkäjänteisen kopo-toimintansa ansiosta kunnostautunut opiskelijoiden edunvalvonnassa ja jäsenistön tietoisuus tästä sektorista lienee keskimääräistä parempaa.

Vastikään viime syksynä käydyissä ylioppilaskunnan edustajistovaaleissa epäpoliittiseksi mielletty koulutuspolitiikka nousi valitettavan harvoin keskiöön. "Kaikki vaalit ovat tärkeitä, ja vaaleista tärkeimmät ovat edustajistovaalit", kerrotaan nykyisin P-klubilaisen ympäristöministeri Ville Niinistön erityisavustajana vaikuttavan Lasse Miettisen aikanaan todenneen. TYYn herruudesta väännetään jälleen syksyllä 2013, mutta hoidetaan sitä ennen alta pois nämä mitättömämmät vaalit, ja valitaan Yhdysvalloille uusi presidentti. **W**



P-klubissa oppii keittämään kahvia

TEKSTI: RIIKKA LAANINEN

VUOSI on lähtenyt jälleen vauhdikkaasti käyntiin niin P-klubin kuin muunkin maailman osalta. Suomi sai uuden presidentin, kun Sauli Niinistö löi Pekka Haaviston toisella kierroksella historian suurimmalla äänierolla. Voidaankin sanoa, että Sauli Niinistö sai vahvan valtakirjan. Historiaa tehtiin kuitenkin myös siinä, että ensimmäistä kertaa äänestysprosentti laski toisella kierroksella. Miksi näin kävi? Siihenhän me politiikan tutkijat voimme etsiä vastauksia. Epäilen, ettei kireä pakkassää ollut ensisijainen syy kotiin jäämiselle.

Presidentin vaihtuessa P-klubin kevään tapahtumat ovat noudattaneet tuttua ja turvallista kaavaa. Jässysitsit sitsattiin menestyksekkäästi ja luvassa on vielä ainakin lisää sitsejä, laskiainen ja alumnipäivä. Eikä se vappukaan ole enää niin kaukana. Vaikka perinteiden määrää ehkä joskus kritisoidaan, on ollut huojentavaa huomata astuneensa hyvin organisoidun järjestön johtoon. Aina löytyy joku, jolta kysyä vastauksia mitä kiperämpiin kysymyksiin. Esimerkiksi muutama hallituslainen on opetellut kokeneempien opastuksella kahvin keittämisen jalon taidon. Itseni ja koko hallituksen puolesta haluan kiittää koko jäsenistöä meitä kohtaan osoittamastanne luottamuksesta.

Yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan opintorakenne on muutoksessa. Vuorotellen puuhataan joko koko tiedekunnan yhteisiä perusopintoja tai laitosten sisäisiä perusopintoja. Myös laitosten yhteiset pääsykokeet näyttävät olevan tulevaisuuttamme. Uudistuksen tarkoitus ei ole täysin selvinnyt. Miksi muuttaa toimivaa järjestelmää? Niin valtio-opin kuin poliittisen historian perusopinnot ovat toimiva koko-

naisuus. Uudistuksessa on tällä hetkellä enemmän kysymyksiä kuin selkeitä vastauksia. Mitä käy esimerkiksi sivuaineopiskelijoille?

Kuten kuntauudistuskin, perusopintouudistus on ylhäältä päin saneltu erittäin ripeällä aikataululla toteutettava sekamietelisooppa. Suurempi kokonaisuus ei ole synonyymi laadulle. Edellä mainituista uudistuksista päättävälle toivottaisinkin malttia ja ruohonjuuritasolle asettumista.

Onneksi P-klubilla on vankat perinteet edunvalvonnassa. Kaiken tämän myllerryksen keskellä niin uudet kuin vanhat kopotoimijat ovat olleet hyvin perillä asioista ja jaksaneet perehtyä tiukallakin aikataululla uusimpiin käännteisiin. Kiitos siitä. Tässä kohtaa on kiitettävä myös laitoksen henkilökuntaa, joka on aktiivisesti tiedottanut meitä opiskelijoita prosessin eri vaiheista ja ottanut meidät mukaan valmistelutyöhön.

Vaikka lumet eivät ole vielä edes sulaneet, haluaisin, että siirtäisitte ajatuksianne jo hieman kohti tulevaa syksyä. P-klubi on saanut kunnian järjestää historian toiset Poliitiikan opiskelijoiden päivät. Mikäli haluamme yltää vähintään samalle tasolle kuin Tampere viime vuonna, tarvitsemme siihen jokaisen klubilaisen panosta. P-klubin hallitus ei kykene yksin järjestämään tätä tapahtumaa, joten POP-toimikuntaan tarvitaan paljon väkeä. Jokaiselle löytyy kyllä tekemistä.

P-klubi on tunnettu vahvasta me-hengestä ja yhteen hiileen puhaltamisesta. Nyt meillä on mahdollisuus suunnitella ja toteuttaa yhdessä unohtumaton tapahtuma.

Tehdään yhdessä tästäkin vuodesta upea! 

Manhat WALPOT

"Minä tiedän, etteivät kaikki äidit ole pullantuoksuisia. Toiset heistä haisevat viinalle. Se on yksi elämän tosiasioista."

- L. Minerva Walpossa 3/2004

"Me emme olleet mitään tissiä pyytäneet, ja se tuli meille yllätyksenä."

- Nimimerkki Dozy Skiver Walpossa 1/2004

Klubissa kuultua

"Meidän tilinpäätös olisi plussalla jos Laurila olisi maksanut vuosijuhlat."

- Anonyymi taloudenhoitaja
P-klubin taloustilanteesta

"Pitää osallistua vain lajeihin, joissa pärjää."

- Saska H. kossuviestistä osana
P-klubin urheilumenestystä

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana



Oma liittosi



www.sval.fi

MADE IN AMERICA



“Romney
möläytti, etteivät
häntä kiinnosta
köyhimpien ih-
misten asiat.

Haastaja joka lähtöön

TEKSTI: KRISTIAN MANELIUS

Yhdysvaltain presidentinvaalit käydään tämän vuoden marraskuussa. Republikaaninen puolue hakee vastaehdokasta demokraattipresidentti Barack Obamalle koko kevään kestävässä esivaaleissa. Kisa-ssa ovat vielä mukana Massachusettsin entinen kuvernööri, liikemies Mitt Romney, edustajainhuoneen entinen puhemies Newt Gingrich, entinen senaattori Rick Santorum sekä kongressiedustaja Ron Paul. Kilpailu voi venyä pitkälle kesään, mutta todennäköisimmin ehdokas ratkeaa supertiistaina 6. maaliskuuta, jolloin äänestetään 11 osavaltiossa. Tällä hetkellä näyttää siltä että Romneylla on parhaat mahdollisuudet republikaanien ehdokkaaksi, mutta mikä tahansa on vielä mahdollista. Yhdysvalloissa äänestäjät reagoivat hyvin voimakkaasti ehdokkaiden möläytyksin tai virheisiin kuten Rick Perryn tai Herman Cainin tapauksessa.

Rikas moderaatti – Mitt Romney
64-vuotias Romney pyrkii nyt toista kertaa republikaanien presidenttiehdokkaaksi. Aikaisemmin Romney on toiminut muun muassa Massachusettsin kuvernöörinä ja vuoden 2002 Salt Lake Cityn olympialaisten toimitusjohtajana.

Vuonna 2008 hän luopui presidenttikisasta jo alkuvaiheessa. Ennen vuoden 2008 vaaleja hän muutti kantojaan muun muassa aborttiin, ehkäisyyn ja homojen oikeuksiin saadakseen kristillisen oikeiston ääniä. Moni ei ole ottanut näitä Romneyn uusia kantoja tosissaan ja muut presidenttiehdokkaat ovat näissä vaaleissa hyökänneet Romneya vastaan syyttäen tätä liberaaliksi ja jopa liberaalimmaksi kuin Barack Obama.

Romneyn kompastuskiveksi voi koitua hänen mormoniuskonsa ja jos hänet vali-

taan ehdokkaaksi, hänen on hyvin vaikea pitää republikaaneja yhtenäisenä. Kristillisestä oikeistosta 53 prosenttia kieltää mormonien kristillisyyden. Ilman tämän joukon hyväksyntää republikaanien presidenttiehdokkaan on hyvin hankalaa tulla valituksi Yhdysvaltain presidentiksi. Romneya pidetään myös liian maltillisena. Romney onkin suosittu pohjoisen osavaltioissa, joissa uskonnolla ei ole niin suurta roolia ihmisten elämässä kuin etelävaltioissa.

Romney on ehdokkaista selvästi rikkain ja tämä on vaikuttanut negatiivisesti hänen kampanjaansa, varsinkin kun hän möläytti, etteivät häntä kiinnosta köyhimpien ihmisten asiat. Presidentti Barack Obaman katsotaankin hyökänneen ”kansakunnan tila”-puheessaan Romneya vastaan presidentin arvosteltua rikkaiden liian kevy-

ttä verotusta. Romneyn kannatus onkin ollut suurinta hyvätuloisten keskuudessa.

Romney on keskittynyt kampanjoinnissaan muiden ehdokkaiden arvostelemiseen ja kampanjointi onkin ollut hyvin likaista ja henkilökohtaisuuksiin menevää. Likaisesta kampanjasta on hyötyä vain Obamalle, sillä republikaanien ehdokkaiden julkisuuskuva on heikentynyt esivaalikampanjan aikana. Romneyn tilanne esivaaleissa on hyvä, sillä hänellä on takanaan ylivoimaisesti eniten sitoutuneita valitsijamiehiä. Romney on puoluejohdon suosikki ja hänellä uskotaankin olevan parhaimmat mahdollisuudet voittaa Obama.

”Aito konservatiivi” – Newt Gingrich
68-vuotias Gingrich pyrkii nyt ensimmäistä kertaa republikaanien presidenttiehdokkaaksi. Hän toimi



“Vaikka Gingrich on ollut kolme kertaa naimisissa ja juttujen mukaan rakastajattaria on riittänyt, sen ei uskota juurikaan vaikuttavan hänen kannatukseensa edes kristillisen oikeiston piirissä.

vuosina 1995 - 1998 Yhdysvaltain edustajainhuoneen puhemiehenä. Gingrich oli niin sanotun republikaanivallankumouksen johtaja vuonna 1994. Tuolloin republikaanit saivat enemmistön edustajainhuoneeseen demokraattien 40 vuotta kestäneen valtakauden jälkeen. Hän erosi kongressista vuonna 1999 republikaanien menetettyä viisi paikkaa edustajainhuoneessa saman vuoden vaaleissa. Kongressiuran jälkeen hän on ollut aktiivinen poliittisessa keskustelussa.

Gingrichin suosio näissä vaaleissa on vaihdellut. Ennen esivaalien alkamista hän oli hetken jopa Gallupjohdossa keskittytyään istuvan presidentin Obaman arvosteluun muiden ehdokkaiden lähinnä sätien toisiaan. Mutta myös Gingrich on aloittanut likaisen kampanjoinnin muita ehdokkaita, etenkin Romneya kohtaan. Gingrichin mielestä presidenttinä Romney harjoittaisi samanlaista politiikkaa kuin Obama.

Gingrich voitti Etelä-Carolinan esivaalin ja oli hetken Gallupjohdossa Floridassa, mutta hävisi lopulta selvin luvuin Romneylle. Vaikka Gingrich on ollut kolme kertaa naimisissa ja juttujen mukaan rakastajattaria on riittänyt, sen ei uskota juurikaan vaikuttavan hänen kannatukseensa edes kristil-

lisen oikeiston piirissä. Hän voitti Etelä-Carolinassa, missä asuu paljon hartaita kristittyjä ja äärikonservatiiveja. Gingrich onkin julistanut olevansa aito konservatiivi. Konservatiivien äänet ovat tähän mennessä jakautuneet Gingrichin ja Santorumin kesken, Gingrichin oltua suosituampi etelävaltioissa.

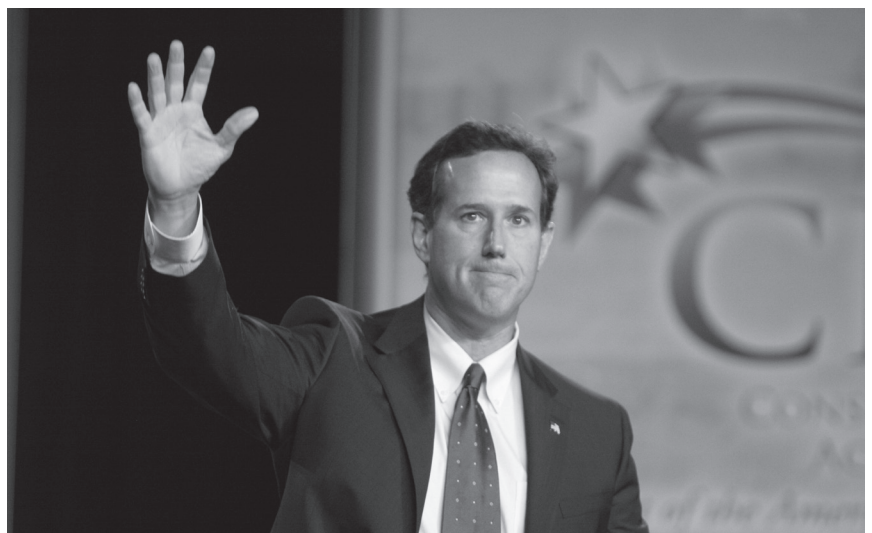
Gingrich jatkaneekin kisaa ainakin maaliskuun supertiistaihin asti, mutta rikkaan juutalaistukijansa Sheldon Adelsonin avulla hän voi olla Romneyn kiusana aina kesään asti. Gingrichillä ei uskota olevan juurikaan mahdollisuuksia Obaman kukistamiseen. Gingrichillä on riskinä myös se, että hänen menneisyydestään löytyy luurankoja, jotka lyötäisiin pöytään juuri ennen syksyn vaaleja. Romney onkin puhunut ”lokakuun yllätyksestä”, jolla hän tarkoittaa jonkinlaista

kohua, joka Gingrichistä syntyisi juuri ennen vaaleja.

Ylättyä oikealta – Rick Santorum

53-vuotias Rick Santorum pyrkii nyt ensimmäistä kertaa republikaanien presidenttiehdokkaaksi. Aikaisemmin Santorum on toiminut senaattorina ja edustajainhuoneen jäsenenä. Santorumin peli näissä vaaleissa näytti jo menetetyltä, mutta hän nousi Romneyn ykköshaastajaksi voittamalla kolme osavaltiota samana päivänä helmikuun 7. päivänä.

Santorum on hyötynyt Gingrichin ja Romneyn keskinäisestä loanheitosta. Konservatiivien äänet ovat jakautuneet tähän mennessä Gingrichille ja Santorumille, Santorumin kannatus on suurinta keskilännessä. Santorumin on vaikea saada kannatusta itselleen



maltillisimmilta republikaaneilta tai puhumattakaan sitoutumattomista äänestäjistä. Tästä syystä hänellä ei uskota olevan mahdollisuuksia Obaman kukistamiseen.

Santorumilla on hyvin konservatiiviset käsitykset muun muassa abortista ja seksuaalisten vähemmistöjen oikeuksista. Presidenttinä hän lakkauttaisi Barack Obaman terveydenhoitouudistuksen ja käyttäisi kovia keinoja esimerkiksi Irania vastaan ja jatkaisi Israelia tukevaa politiikkaa.

Oman tiensä kulkija – Ron Paul
76-vuotias Paul pyrki toista kertaa republikaanien presidenttiehdokkaaksi. Hän pyrki myös vuonna 1988 presidentiksi libertaaripuolueen riveistä.

Paulin mahdollisuudet päästä republikaanien ehdokkaaksi ovat jo käytännössä menneet, sillä hänen mielipiteensä eivät saa laajaa kannatusta puolueen jäsenten keskuudessa. Hänellä on kuitenkin oma hyvin aktiivinen tukijoukkonsa ja hän pyrkinee oman ryhmittymänsä ehdokkaana presidentiksi, jos häntä ei republikaanien ehdokkaaksi valita. Paul on libertaari ja kannattaa hyvin pientä liittovaltiota.

Paulin ulkopoliittinen linja poikkesi aikoinaan täysin presidentti George W. Bushin linjasta. Paul vastusti Irakin sotaa ja vastusti myös niin sanottua Patriot Actia, jolla laajennettiin Yhdysvaltain viranomaisten oikeuksia taistella terrorismia vastaan. Paulilla on myös hyvin konservatiiviset kannat esimerkiksi aborttiin tai aseenkantaoikeuksiin. Jostain syystä Euroopassa häntä kuitenkin pidetään jotenkin edistyksellisenä ehdokkaana. **W**



“Libertaari Paul pyrkinee oman ryhmittymänsä ehdokkaana presidentiksi, jos häntä ei republikaanien ehdokkaaksi valita.



Alastoman lehmipojan Amerikka

TEKSTI: PETRI RUOHIO

Mitä yhteistä on koraaninpolittajalla, puolalastomalla katutaitelijalla sekä uutta maailmanjärjestystä henkeen ja vereen vastustavalla tapapolitiikalla? He kaikki haluavat Yhdysvaltain seuraavaksi presidentiksi.

YHDYSVALTAIN presidentinvaali on tunnetusti kahden kauppa. Voittaja kruunataan joko republikaaneista tai demokraateista, riippuen kulloisista ulko- ja sisäpolitiikan virtauksista. Päähahmojen takana presidentiksi pyrkii kuitenkin kirjava joukko ehdokkaita. Seuraavassa tutustutaan kolmeen, hyvin erilaiseen kandidaattiin.

Times Squaren tähden toinen tulikoe

New Yorkin Times Squarella käyskennelleet ovat kulkiessaan saattaneet törmätä Robert Burckiin. Tavallisesta newyorkilaisesta poikkeavan tästä katutaitelijasta tekee sonnustautuminen pelkkiin cowboybootseihin, stetsoniin, kalsareihin sekä strategisesti perintökalleuksien eteen aseteltuun kitaraan.

Todella erikoisen American Idolissakin onneaan kokeilleesta ekstrovertista tekee palava himo Yhdysvaltain presidentiksi. Lokakuussa Times Squaren sykkeessä järjestetyssä kampanjatilaisuudessa yksilönvapauden puolustajaksi tunnustautunut Burck linjasi vaaliteemoikseen niin rajojen laittamisen säpiin kuin pakolliset huumetestit sosiaaliturvaetuuksista nauttiville kansalaisille. Lisäksi hänen tavoitteenaan on valtion työntekijöiden ammattiliittojen lakkauttaminen sekä tuoreen terveydenhuoltouudistuksen peruuttaminen.

Aivan pystymetsästä ei Burck ole postia hakemas-

sa, sillä kokemusta vaalimittelöistä hänellä on jo vuoden 2009 New Yorkin pormestarinvaaleista, joissa hän asettui silloista pormestaria Michael Bloombergia vastaan. Vaaliohjelmassaan hän lupasi innovaatioita niin veropolitiikkaan kuin Yhdysvaltain sisäiseen turvallisuuteen. Konkretia jäi kuitenkin kampanjassa vähäiseksi lehmipojan luovuttua uusille laiturille neljän kuukauden kampanjan jälkeen.

Vaikkealta näyttää tilanne nytkin. Alunperin Burckin tavoitteena oli nousta valkoiseen taloon teekutsuliikkeen listoilta, mutta tällä hetkellä vaikuttaa vahvasti siltä, että lehmipojan on ratsastettava Washingtoniin itsenäisenä ehdokkaana. Miehen hakemusta presidentiksi ei toisaalta kirjoitushetkellä ollut löydettävissä liittovaltion vaalikomission sivuilta, joten lehmipojan aikeet jäävät vielä toistaiseksi hämärän peittoon.

Kieltolain ja kuninkaan kirjan paluu

Yhdysvaltain kolmanneksi vanhin puolue Prohibition party eli vapaasti suomennettuna kieltolakipuolue tarjoaa presidenttikilpaan kokeneen kilpailijan. Viime kesäkuussa puolueen ehdokkaaksi valittu Jack Fellure on kilpaillut republikaanien presidenttiehdokkuudesta jo vuodesta 1988, mutta vuoden 2012 vaalit ovat hänen ensimmäisensä kieltolakipuolueen listoilla.

Puolueen päätavoitteen, vuosina 1919-33 Yhdysvalloissa vallinneen kieltolain palauttamisen ohella

Fellure perustaa kampanjansa vuoden 1611 kuningas Jaakon raamattuun. Virallisella kampanjasivullaan Fellure kannattaa vuoden 1611 käännöksen kouluihin tuomisen ohella muun muassa homoseksuaalisuuden julistamista laittomaksi sekä Yhdysvaltain kommunistipuolueen lakkauttamista.

Niin uutta maailmanjärjestystä, tiukkaa asekontrollia kuin pornografiaakin vastustavan Felluren edustaman kieltolakiapuolueen kannatus on viime vaaleissa keikkunut ehdokaslistan kolmenkymmenen paremman puolella. Edellisissä vaaleissa kieltolakiapuolueen Gene Amondson kipusi sijalle 35 saalistettuaan 643 ääntä. Äänisaalillaan Amondson jäi 69 456 254 äänen päähän vaalit voittaneesta Barack Obamasta.

Koraaninpoltteesta Capitol-kukkulalle

Kolmas kiintoisa kandidaatti Terry Jones päätti heinäkuussa 2010 kohahduttaa ympäröivää maailmaa. Floridalainen pastori lausui julki aikomuksensa polttaa 200 koraania syyskuun yhdennentoista päivän terrori-iskujen muistopäivänä, miehen tavoitteena oli tehdä päivästä maailmanlaajuinen koraaninpolttopäivä. Uhkauksesta syntynyt mediamyrsky ja kansainvälisen yhteisön kritiikki sai pastorin kuitenkin vetäytymään hankkeesta ja julkisuuden polttopisteestä.

Radiohiljaisuus säilyi maaliskuuhun 2011, jolloin Floridassa järjestettiin näytösoikeudenkäynti koraania vastaan. Jones toimitti oikeudenkäynnissä tuomarin virkaa. Oikeudenkäynnissä koraanin todettiin syyllistyneen rikoksiin ihmiskuntaa vastaan, minkä seurauksena kirja poltettiin teatraalisin menoin. Youtubeenkin dokumentoitu Jonesin mestarointi ei jäänyt muslimiyhteisössä huomiotta ja tekoa seuranneissa Afganistanissa puhjenneissa mellakoissa

menehtyi ainakin 14 ihmistä.

Lokakuun lopulla Terry Jones päätti kohahduttaa ilmoittamalla pyrkivänsä valkoiseen taloon. Virallisessa vaalijulistuksessaan Jones haluaa puuttua niin maan ylivelkaantumiseen kuin kasvaviin puolustusmenoihinkin. Näiden teemojen ohella Jones painottaa julistuksessaan yritysverotuksen sekä byrokratian vähentämistä, minkä lisäksi hän haluaa karkoittaa maassa laittomasti oleskelevat 20 miljoonaa ihmistä maan rajojen ulkopuolelle.

Päästessään presidentiksi aiemmin majoituslalla työskennellyt Jones lupasi lokakuussa ABC Newsille antamassaan haastattelussa olla polttamatta koraaneja, mutta hän on siitä huolimatta valmis vastustamaan sharia-lakia sekä radikaalia islamia. Burckista poiketen Jones on rekisteröitynyt ehdokkaaksi, mutta suurimmassa kannatusmittauksissa hänen saamansa tuki on ollut marginaalista.

“Burck linjasi vaaliteemoikseen niin rajojen laittamisen säppiin kuin pakolliset huumetestit sosiaaliturvaetuuksista nauttiville kansalaisille.

Kukaan oheisista ehdokkaista ei osallistune lopputyksyn kamppailuun valkoisen talon avaimista, sillä korkeintaan Felluren voidaan olettaa pääsevän äänestyslapulle enemmän kuin yhdessä osavaltiossa. Miesten motiivit vaihtelenevatkin lähinnä markkinointitempauksista rutinoituneeseen vallanhimoon. Teemojaan he ovat kuitenkin valmiita nostamaan esiin verta ja hikeä säästämättä. Tämän kukin ehdokkaista tekee omalla, omaperäisellä tyyllillään. **W**



Kristillisen oikeiston nousu

1960-70 -luvuilla



ARTIKKELINI keskittyy Yhdysvaltojen uuskon-servatiiveihin ja ennen kaikkea näihin kuuluvaan kristilliseen oikeistoon. Varsinkin Euroopassa on usein kauhisteltu Yhdysvalloissa vaikuttavaa kristillistä oikeistoa. Euroopan maiden on välillä vaikea ymmärtää Yhdysvaltojen kristillistä perinnettä, joka poikkeaa radikaalisti muiden länsimaiden uskonnollisesta perinteestä. Yhdysvalloissa kristilliset moraalisäädökset ovat erittäin vahvasti kiinnittyneinä sen normeihin itsenäistymisestä alkaen ja se näkyykin Yhdysvaltojen perustuslaissa, jossa ilmenee sekä valistusajan ajattelu että kristilliset moraalisaännöt. Artikkelissani keskityn seuraamaan kristillisen oikeiston vaiheita 1960–70-luvun kulttuurisesta murroksesta lähtien ja siitä alkanutta poliittisen uskonnollisuuden nousukauden alkua, joka jatkuu vielä nykypäivänäkin, ehkä vahvempana kuin koskaan.

”Rakkauden vuosikymmen” ja kristillisen oikeiston vastareaktio

Länsimaissa koettiin 1960-70-luvuilla suuri kulttuurinen, moraalinen ja ylipäätään länsimaisen arvomaailman muutos liberaaliin suuntaan.

Voidaan sanoa, että näillä vuosikymmenillä koettiin yhtenäiskulttuurin murtuminen ja individualismin nousu. Tämän ilmentymänä pidetään Yhdysvalloissa alkanutta hippia-aatetta, joka syntyi Vietnamin sodan vastaisena liikkeenä. Siihen sisältyi runsaasti vapaata seksiä, erilaisten päihteiden käyttöä ja voimakasta yhteiskuntakritiikkiä.

Myös muunlaisia ilmiöitä esiintyi. Kouluissa esimerkiksi käynnistettiin 1960-luvulla seksuaalivalistusohjelmia, joista voi nähdä yhteyden hippia-aatteen. Tässä näkee hyvin liberaalin asenteen sen ajan Yhdysvalloissa: ei ruvettu kitkemään tätä vallatonta sukupuolielämää, vaan haluttiin antaa nuorille tietoa seksistä ja sen vaaroista. Myös feministit ja muut liberaaliryhmät alkoivat vaatia muutosta perustuslakiin, taatakseen kaikille naisille tasavertaiset oikeudet suvunjakamisessa ja seksuaalisessa kanssakäymisessä. Tähän liittyvä säännös ”Equal Rights Amendment” ratifioitiin monissa Yhdysvaltojen osavaltioissa.

Perinteisen konservatiivinen kotiäidin malli, joka oli ollut amerikkalaisessa yhteiskunnassa perhe-elämää ohjaava ideaali, jäi uuden liberaalin lainsäädännön ja modernin elämäntavan varjoon. Näin jälkikäteen katsottuna oli selvää, että tällainen mul-

listus aiheuttaisi vastareaktion, kuitenkin erittäin vanhoillisessa amerikkalaisväestössä. Kristillisen oikeiston nousu ”rakkauden vuosikymmenellä” onkin jatkoa amerikkalaiselle perinteelle, jonka aloittivat jo 1600-luvulla maahan purjehtineet protestantit. Protestanttien tavoitteena oli luoda Yhdysvalloista pyhä ja kristillinen kansakunta, eräänlainen uusi Israel. Tutkija Markku Ruotsalainen kuvaileekin amerikkalaisten omakuvaa ”myyttiseksi, johon sisältyy käsitys maasta uutena Jerusalemina, Jumalan ilmoituksen pohjaavana yhteisönä, jonka yllä on erityinen siunaus.” Kristillinen oikeisto pelkäsi tämän amerikkalaisen, myyttisen omakuvan häviämistä modernista maailmasta. Se ottikin tehtäväkseen tehdä Yhdysvalloista jälleen kristillisen.

“ Protestanttien tavoitteena oli luoda Yhdysvalloista pyhä ja kristillinen kansakunta, eräänlainen uusi Israel.

Raamattuun kirjaimellisesti uskovat kristityt kokivat, että korkein oikeus otti heidät silmätikukseen 1960-luvulla. He kokivat että korkein oikeus ja liittovaltion virastot päätöksillään kriminalisoivat lyhyessä ajassa kristillisiin arvoihin perustuneen lainsäädännön, jonka varassa amerikkalainen yhteiskunta heidän mielestään oli toiminut koko olemassaolonsa ajan. Perustuslaissa liittovaltiota koskeviksi ilmoitetut säädökset katsottiin myös jokaista osavaltiota sitovaksi, jonka seurauksena osavaltioilla ei ollut enää oikeutta suosia tai tukea yhtä uskontoa ohi toisten. Ennen tätä oli yleistä, että osavaltioiden viranhauissa vaadittiin hakijan kuuluvan johonkin tiettyyn uskontoon tai uskoa ”Korkeampaan voimaan”. Myös kouluja kiellettiin pitämästä kristillisiä aamu- ja rukoushetkiä, ja osavaltioiden kieltämä evoluutioteorian opetus otettiin takaisin koulujen ohjelmaan.

Vielä 1950-luvulla, myöhempien evankelistien ahkerasti muistelema aikakausi, amerikkalaisen yhteiskunta ja kulttuuri jäsenyivät evankelisten mielestä kristinuskon mukaan. Silloin kirkkoihin kuului vuosikymmenen lopussa 69 prosenttia amerikkalaisista, uusia kirkkoja rakennettiin enemmän kuin

koskaan ennen, jumalanpalveluksiin osallistui ihmisiä enemmän kuin ennen ja raamattujen myynti kaksinkertaistui.

Näytti myös siltä että evankelisten teologiset uskomukset olivat levinneet, sillä tiedustelut kertoivat yhdeksän kymmenestä amerikkalaisesta uskoneen Jeesukseen Jumalan poikana, sekä kahden kolmasosan uskoneen paholaisen todelliseen olemassaoloon henkiolentona. Tällä aikakaudella myös otettiin käyttöön kaiverrus ”In God We Trust” kaikkii amerikkalaisiin rahoihin ja postimerkkeihin, jonka johdosta Yhdysvaltain oli mahdollista viestittää raamatun Jumalasta muulle maailmalle ja identifioida itsensä kristilliseksi kansakunnaksi. Tämä muutos oli kuitenkin pinnallista, sillä vaikka neljä viidesosaa amerikkalaisista nyt tunnusti uskoa raamatun Jumalaan, niin vain puolet amerikkalaisista osasi luetella vanhan testamentin ensimmäisten viiden kirjan nimet. Tiedusteluista kävi myös ilmi, että uskonnolliset uskomukset eivät vaikuttaneet kansalaisten elämään ja toimintaan kodin ulkopuolella.

Myös evankelistien yritys muuttaa perustuksia niin, että Yhdysvallat virallisesti julistettaisiin kristilliseksi kansakunnaksi, epäonnistuivat. Kongressi hylkäsi kaksi tämän kaltaista lakiesitystä. 1960–70-luvulla evankeliset politisoituivat vastauksena yhteiskunnan maallistumiseen. 1970-luvulta lähtien vahvasti politiikkaan vaikuttava evankelinen liike voidaan nähdä kristillisen uusoikeiston ytimenä ja amerikkalaisen fundamentalismin kolmantena, menestyneimpänä ja merkittävimpana vaiheena, johon 1800-luvun lopun ja 1900-luvun alun fundamentalistit eivät kyenneet.

Vuoden 1964 presidentinvaaleissa uusoikeistolaiset ryhmät antoivat tukensa republikaanisen puolueen ehdokkaalle, Barry Goldwaterille, joka oli kristinuskoon kääntynyt entinen juutalainen. Vaikka Goldwater hävisi vaalit, niin hänen kampanjastaan alkoi kristillisen uusoikeiston näkyvä nousu. Kristillinen oikeisto oli kuitenkin vielä vuonna 1964 niin järjestäytymätön, että sen antama tuki oli pientä, verrattuna kristillisten osuuteen äänioikeutetuista. Lyndon B. Johnson voitti Goldwaterin ennen näkemättömällä marginaalilla: Johnson sai 486 valitsijamiestä ja 61.1% äänistä, Goldwater 52 valitsijamiestä ja 38.5% äänistä. Johnson sai myös

uskovaisten äänet: katolisista 76% ja protestanteista 55%.

Ronald Reagan nousi esille Goldwaterin kampanjan aikana ja hänellä oli kyky pukea sanoiksi tämän kristillisen kansanosan toiveet, haaveet sekä huolenaiheet, tavalla joka sai ennen niin heterogeenisen kristillisen oikeiston yhdentymään yhteisten poliittisten tavoitteiden alle. Keskeistä olikin 1960-luvulla alkanut organisoimisrynnistys, jossa eräs keskeisimmistä järjestöistä oli salamyhkäinen Council for National Policy, jonka salaisissa istunnoissa sekulaarit konservatiivit ja uskonnolliset toimijat alkoivat suunnitella yhteisiä projekteja.

Tämän yhteisen suunnittelutyön mahdollisti se hiljalleen alkanut liikehdintä, johon osallistuivat sekä uusevangelistit että separatistit, sekä katoliset konservatiivit että mormonit, ollen näin sekä jäsenmäärältään suurin että poliittisesti kaikkein aktiivisin uusioikeiston valtakeskittymä. Joka puolelle Yhdysvaltoja seurakuntalaiset alkoivat perustaa toisistaan irrallisia paikallistason ryhmiä, jotka kävivät aggressiivi-

seen taistoon liberaalia yhteiskuntakehitystä vastaan.

Naiset suunnannäyttäjinä

Konkreettinen esimerkki kristillisen vastarinnan toiminnasta on katolilaisen kotirouvan, Eleanor Howen tapaus. Howe aktivoitui poliittisesti yhtenä iltana vuonna 1968 Kalifornian Anaheimissa, kun hän sai kuulla lapsiltaan, kuinka heidän koulussaan oli juuri alettu antaa SIECUS:n (Sexuality Information and Education Council of the United States) oppien mukaista seksivaltustusta. Howe tutustui opetuksessa käytettyyn materiaaliin ja keskusteli opetuksesta vastanneiden kanssa. Hän järkyttyi miten yksityiskohtaisesti erinäisiä seksiaakteja oli kuvailtu hänen lapsilleen ja hän ei voinut hyväksyä sitä, että seksuaalinen kanssakäyminen oli kuvattu rentoutumisen ja itseilmaisun muotona, johon jokaisella oli yhtäläinen oikeus sekä avioliitossa että sen ulkopuolella. Howe ryhtyi kopioimaan näitä opetusmateriaaleja ja lähettämään niitä toisille äideille, tarkoituksenaan

“Howe järkyttyi, miten yksityiskohtaisesti erinäisiä seksiaakteja oli kuvailtu hänen lapsilleen, eikä hän voinut hyväksyä sitä, että seksuaalinen kanssakäyminen oli kuvattu rentoutumisen ja itseilmaisun muotona.



valistusohjelman lopettaminen. Tähän tarkoitukseen kuului myös tunkeutuminen koululautakunnan istuntoon.

Howen aloittamaa tapahtumasarjaa alettiin kutsumaan ”Anaheimin taisteluksi”, ja samantyylliset yhteenotot toistuivat ympäri Yhdysvaltoja. Tämä edelleen innoitti toisia seurakuntanaisia perustamaan Howen mallin mukaisia kansalaisoikeusjärjestöjä. Näistä järjestöistä suurin osa kampanjoi seksivalistusta vastaan, mutta toiset pyrkivät myös vaikuttamaan oppikirjojen sisältöihin ja opetussuunnitelmien kokoamiseen.

Myös perheen ja äitiyden puolustaminen feminismin ”uhkaa” vastaan kiinnosti näitä kansalaisoikeusjärjestöjä. Nämä järjestöt pyrkivät muutokseen nimenomaan omien asuinalueiden päättävissä elimissä. Kuitenkin vain kahdesta uskovaisten naisten luomasta järjestöstä tuli pysyvä ja vaikutusvaltainen tekijä poliittiselle kentälle. Nämä kaksi järjestöä olivat katolilaisen konservatiivin Phyllis Schaflyn STOP-ERA-verkosto ja kalifornialaisen baptistin Beverly LaHayen Concerned Women for America. Molempien järjestöjen syntysyys oli perustuslain ERA-muutosehdotuksessa.

Schafly ja LaHaye ryhtyivät levittämään tietoa ERA:n sisällöstä ja sen feministisistä taustoista. He myös rupesivat kutsumaan seurakuntanaisia yhteen ja opettamaan heille poliittista vaikuttamista ja organisoitumisstrategioita. Schaflyn ja LaHayen esimerkin innoittamina, uskovaiset naiset saivat yhteensä kaksikymmentä osavaltiota joko pidättäytymään ERA:n ratifioimisesta tai kumoamaan jo annettu ratifiointi. Kristillisen uusoikeiston suunnannäyttäjiä olivat juuri Howen, Schaflyn ja LaHayen tapaiset naiset, jotka ensimmäisenä heräsivät vallitsevaan ”Jumalattomaan” tilanteeseen.

Vähitellen myös fundamentalistiset evankelistimiehet heräsivät alkaneeseen kristillisen oikeiston vastarintaliikehdintään. Varsinkin kristillisten antikommunistijärjestöjen johtajat lisäsivät naisaktivistien huolenaiheet omaan ohjelmistoonsa, sekä päättivät ryhtyä paikallistason yhteistyöhön näiden aktivistiryhmien kanssa. Antikommunismijärjestöt yhdistivät moraalin ja konservatiivisen perhemallin rappion kommunismiin, jolla saatiin muitakin kuin kristillisiä fundamentalisteja

puolustamaan kristillisen oikeiston ajamia hankkeita.

Kristillisen oikeiston järjestöt saivat uuden yllykkeen Korkeimman oikeuden vuoden 1973 Roe vs. Wade-päätöksellä, jossa se oli tehnyt abortista perustuslaillisen oikeuden. Ensimmäisenä abortin perustuslaillisuutta tuomitsemassa olivat luonnollisesti katoliset. Merkittävin abortinvastainen järjestö oli katolisten piispojen vuonna 1973 perustama National Right to Life Committee (NRLC). NRLC pyrki taivuttamaan osavaltioiden päättäjiä erinäisiin abortioikeuden rajoituksiin, sekä järjestämään boikotteja abortintekovälineitä valmistavia yrityksiä vastaan. NRLC pyrki liittovaltion tasolla perustuslain muutokseen, jossa sikiö määritettäisiin ihmiseksi ja saisi näin kaikki perustuslain takaamat oikeudet.

Aborttiasiassa oli kuitenkin myös teologisia eroavaisuuksia kristillisessä oikeistossa. Esimerkiksi osa evankelisista hyväksyi osittain abortin, vain 30 prosenttia 1970-luvun lopun evankelisista piti aborttia kaikissa olosuhteissa vääränä; katolilaisista näin ajatteli miltei 80 prosenttia. Kuitenkin 1970-luvun loppuun mennessä kristillinen oikeisto oli yhtä mieltä siitä, että abortinvastainen taistelu oli nostettava liikkeen poliittiseen toiminnan keskiöön. Siitä olivat yhtäläillä kiinnostuneita feminismiä ja seksivalistusta vastustaneet seurakuntanaiset, sekä ne miehet, joiden tausta oli antikommunistisissa liikkeissä.

Nämä ryhmät ottivat mallia muista kansalaisoikeusliikkeistä ja saman aikakauden uusvasemmistolta, mutta muotoilivat nämä mallit omiin tarkoituserperiinsä sopiviksi. Tämä kristillinen vastarinta keskittyi vastustamaan feminismiä, aborttia ja vapaata seksiä, puolustamaan kristillisiä arvoja ja vahvistamaan antikommunismia. Nämä agendat näkyvät edelleen amerikkalaisessa yhteiskunnassa, usein yhdistettynä vahvaan verokriittisyyteen kuten esimerkiksi Tea Party -liikkeessä. **W**

Opiskelijan ääni

demarinuoret ja demariopiskelijat ajavat mm. seuraavia asioita:

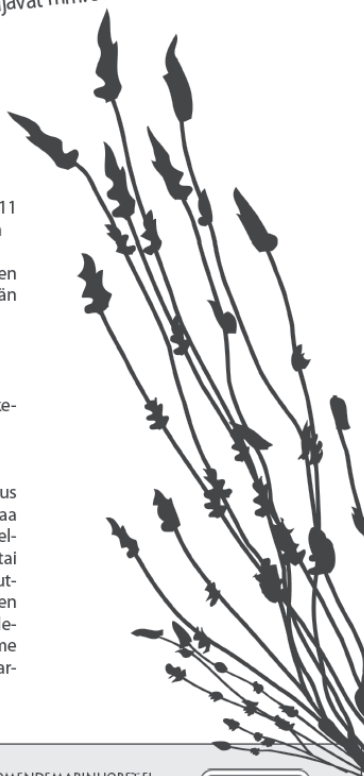
- Opintotuki on päivitettävä vuoden 2011 tasolle. Se on myös sidottava indeksiin
- Maksuton koulutus on säilytettävä
- Opiskelijoiden henkiseen ja fyysiseen jaksamiseen on kiinnitettävä enemmän huomiota
- Julkista liikennettä on kehitettävä ja lippujen hintojen oltava kannustavia suhteessa autoiluun
- Jokaiselle nuorelle on taattava opiskelu/harjoittelu/työpaikka

Jokaisella ihmisellä on oltava oikeus tehdä työtä, asua, rakastaa, perustaa perhe ja opiskella riippumatta taloudellisesta asemasta, etnisestä taustasta tai seksuaalisuudesta. Jokainen voi vaikuttaa omassa arkipäivässään ja parhaiten se käy yhdessä samalla tavalla ajattelevien ihmisten kanssa. Yhdessä pyrimme kohti oikeudenmukaisempaa ja tasa-arvoisempaa yhteiskuntaa.

DEMARI
NUORET

WWW.LOUNAISSUOMENDEMARI NUORET.FI

WWW.TOSY.FI



vasemmistonuoret
kaduilla ja kabineteissa

ainua tarvitaan, sillä

on hyvä maailma
mahdollinen

vs-vanu.fi

vasemmistonuoret.fi



Erikkoisia juhlahuoneistoja

Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka

Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karonkat

Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN  UPSEERIKERHO r.y.
tilausravintola

Vänrikinkatu 4
20500 Turku

REILU JUOMINEN EDISTÄÄ HENGITYSTÄ

Ravintola
PROFFAN
KELLARI
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

Huippupuoliso haussa: Jackie Kennedystä Michelle Obamaan

TEKSTI: SHIYU MIAO



Aina neljän vuoden välein järjestetään sirkus, joka ei pelkästään tarjoa koko maailmalle viihdykettä, vaan joka myös hieman kärjistäen sinetöi koko maailman suunnan seuraavan nelivuotiskauden ajaksi. Tämä vuoden mittainen esitys, johon välillä viitataan myös Yhdysvaltojen presidentinvaaleina, on taas täällä vuonna 2012. Moni kyseistä päänarrin titteliä havittelee, mutta yksin ei tähän pysty kukaan. Tässä vaiheessa vuotta, jolloin esivaalit ovat jo täyttä häkää käynnissä, onkin hyvä tarkastella hieman nimenomaan presidentin puolison, ns. First Lady, roolia.

TSE nimitys “First Lady” juontaa juurensa 1800-luvun puolivälistä, jolloin Yhdysvaltain presidentti sattui olemaan naimaton ja nimitystä “presidentin puoliso” ei voitu käyttää silloisesta Valkoisen talon emännästä. Historiallisesti First Ladyt ovat useimmiten olleet koko kansan parissa tunnettuja julkisuuden henkilöitä ja he ovat toimineet lähinnä roolimalleina muille yhdysvaltalaisille naisille. Lain-säädännöllisesti First Ladylla ei siis ole virallista asemaa, hänelle ei makseta palkkaa, eikä hänellä ole muodollisia velvollisuuksia.

Presidentin puolison tärkein rooli on ollut ja on vieläkin toimia edustus- ja seremoniallisissa tehtävissä presidentin rinnalla ja emännöidä mm. Valkoisessa Talossa pidettäviä kutsuja. Vasta Eleanor Rooseveltin kauden (1933-1945) aikana ja jälkeen ovat presidentin puoliset alkaneet ottaa näkyvämpää roolia ja pyrkineet vaikuttamaan myös konkreettisesti

yhteiskunnallisiin asioihin. Erityisen vahvoilla persoonilla onkin mahdollisuus vaikuttaa hyvinkin paljon jopa päivänpolitiikassa.

Eleanor Roosevelt oli aikoinaan maailmanlaajuisestikin tunnettu ja vaikutusvaltainen persoona, jonka aktiiviset toimet mm. ihmisoikeus- ja naiskysymyksissä jatkuivat myös Franklin Rooseveltin kuoleman jälkeen. Rooseveltin kausia seurasivat hieman hiljaisemmat vuodet, mutta viimeistään Jacqueline Kennedy räjäytti pankin ja saavutti harvinaisen suuren määrän huomiota ja suosiota jopa presidentin puolisoitten mittapuulla. Charminsa lisäksi hänet tunnettiin ennen kaikkea taiteen ystävänä ja erinomaisena kutsuemäntänä.

KENNEDYN jälkeen First Ladyjen tavaksi tuli ottaa itselleen jokin teema, jota he sitten Valkoisessa talossa ollessaan pyrkivät edis-

“First Ladyjen tavaksi on tullut valita jokin teema, jota he pyrkivät edistämään.

Presidentin puoliso on kuitenkin vieläkin usein sidottu vain hymyilemään miehensä rinnalla.

tämään. Valitut teemat tai ongelmat eivät ole yleensä olleet poliittisesti kansaa jakavia asioita, ja aihealueet ovat pyörineet luonnonsuojelusta aikuisten lukutaidottomuuteen.

Tie Valkoiseen taloon käy kuitenkin ankaran kampanjoinnin kautta. Presidentinvaalien kampanjointiin kuuluu Yhdysvalloissa kiinteästi avoin keskustelu perhesuhteistaan, ja nyky-Amerikassa ei yksineläjällä homoseksuaaleista puhumattakaan olisi kisassa juuri mahdollisuuksia. Itse presidentin suosion kannalta on lähes elintärkeää, että hänellä on ainakin ulkoapäin katsottuna onnellinen (ja sovinnainen) perhe-elämä. Tämän faktan sai viimeksi tuta republikaanien ehdokkuutta havitellut Herman Cain, jonka ehdokkuus kaatui ahdistelusyhtöksiin. Mitt Romney ja äärikonservatiivinen Rick Santorum ovatkin käyttäneet pitkäaikaisia vaimojaan valttikortteina Newt Gingrichiä vastaan, sillä jälkimmäisen nykyinen vaimo on hänen kolmantensa.

Presidentin imago on monesti ratkaisevampaa kuin hänen tietonsa tai osaamisensa, ja presidentin puoliset pyrkivät julkisilla lausunnoillaan tuomaan esille ehdokkaista myös näiden inhimillisen puolen ja tekemään näistä enemmän “tavallisen tallaajan” kaltaisia, mikä madaltaa huomattavasti monien yhdysvaltalaisien äänestyskynnystä. Michelle Obaman tarinat miehestään arjen keskellä ovat tulleet tunnetuksi, ja monien mielestä on nimenomaan hänen ansiotaan, että Obama voitti aikoinaan Hillary Clintonin demokraattien esivaaleissa. Myöhemmin First Lady Michelle Obama on nostanut esille nuorten ylipainon, terveellisen ruuan merkityksen ja pyrkinyt tukemaan sotilaiden perheitä. Hieman haparoivasta alusta huolimatta hänestä on kuoriutunut kansansuosiota nauttiva roolimalli, jota kannattavat myös jotkin

republikaanit.

NAISTEN emansipaatio, mikäli se on viime vuosikymmeninä ylipäättensä Yhdysvalloissa edennyt, ei kuitenkaan ole vielä heijastunut politiikkaan siinä mielessä, että vieläkin presidentin puoliso on usein sidottu seisomaan ja hymyilemään miehensä rinnalla. Sen sijaan puolisoilta harvoin halutaan kannanottoja poliittisesti herkistä aiheista. Betty Ford (1974-1977) herätti aikoinaan keskustelua kärkeillä, liberaaleilla mielipiteillään kannattaessaan aborttia ja perustuslakikorjausta, joka olisi kieltänyt sukupuolten eriarvoisen kohtelun lain edessä. Ottamalla kantaa lähes kaikkiin päivänpolttaviin kysymyksiin Ford oli yksi kaikkein poliittisesti näkyvimmistä presidentin puolisoista.

Myös Hillary Clinton tuntui olevan lähes aina jonkin kohun keskellä. Jälkimmäinen tuomitsi ennen vuoden 1992 presidentinvaaleja jyrkästi muun muassa perinteiset käsitykset naisen roolista kotiäitinä, “teekutsuja pitävänä pikkuleipien leipojana”, ja nämä poliittisesti epäviisaina pidetyt lausunnot toivatkin hänelle runsaasti negatiivista julkisuutta varsinkin konservatiivien piireissä. Monia lausuntojaan hän joutui jälkikäteen pyytämään myös anteeksi. Hillary kuitenkin pelasti miehensä kampanjan esiintymällä julkisuudessa miehensä kanssa silloin, kun tämän kesken kampanjansa epäiltiin pettäneen vaimoiaan kantrilaulaja Gennifer Flowersin kanssa. Joka tapauksessa Hillary Clinton lienee ollut yksi viime vuosien vahvimista ja vaikutusvaltaisimmista Valkoisen Talon emännistä. Hänen poliittiseen agendaansa kuuluivat esimerkiksi Clintonin terveydenhuoltouudistus ja naisten oikeudet Yhdysvalloissa ja maailmalla.

Tähän mennessä olen voinut vielä melko huolelta käyttää sanoja “presidentin puoliso” ja “First Lady” toistensa synonyymeinä, sillä naispuolisia presidenttejä ei ole Yhdysvalloilla vielä ollut. Hillary Clinton kävi lähimpänä, mutta hävisi vuoden 2008 esivaalit Obamalle. Odotellessamme ensimmäistä naispuolista presidenttiä Yhdysvaltoihin voimme vaikka spekuloida, mikä olisi miespuolisen presidentin titteli. “First Man”, “First Mister”... Mahdollisuudet ovat loputtomat. Tosin, jos naispuoliset ehdokkaat ovat tulevaisuudessakin samaa luokkaa kuin Sarah Palin ja Michele Bachman, voi olla, että saamme vielä odottaa jonkin aikaa Ensimmäistä Herraa. **W**

Vaihdossa Vihreillä vuorilla

TEKSTI JA KUVAT: SAMPO PELTOLA

Olin opiskelijavaihdossa Yhdysvaltain Vermontissa syksyllä 2011. Tässä pintaraapaisu siitä, mitä jäi käteen.

VERMONT on Yhdysvaltain pienimpiä osavaltioita niin asukasluvultaan kuin pinta-alaltaan. Se on myös ainoa Uuden Englannin osavaltio, joka ei reunusta Atlantin valtamerä. Tärkein elinkeino on yhä maatalous, ja osavaltio tunnetaan Yhdysvalloissa lähinnä tärkeimpänä kotimaisena vaahterasiirapin tuottajana Kanadan ollessa oma lukunsa.

Vaikka Vermont vastaakin elinkeinorakenteeltaan ja infrastruktuuriltaan keskilännen ja sisämaan osavaltioita, kuuluu se poliittisesti selkeästi Uuden Englannin liberaalivyöhykkeeseen: Vermont oli vuonna 2011 yksi kuudesta (nytemmin seitsemästä) homoavioliitot sallivasta osavaltiosta ja mielipidemittauksissa vermonterien tärkeimpiä arvoja olivat muun muassa terveys, tasa-arvo, ekologisuus ja kestävä kehitys. Osavaltion toinen senaattori, Bernie Sanders, jopa määrittelee itsensä ”demokraattiseksi sosialistiksi”(!). Republikaanipresidenttiä Vermont on äänestänyt viimeksi 1988.

Näillä eväillä laskeuduin 24. elokuuta 2011 Burlingtonin ”kansainväliselle” lentokentälle noin kello neljä iltapäivällä itärannikon aikaa. Minua oli

“Vermontin yliopiston, tuttavallisemmin UVM:n kampus muodostaa oman kaupunginosansa omine poliisiasemineen ja sairaaloihin.

vastassa oma student buddyni, Wyatt - siis yliopiston kansainvälisen toimiston lähettämä vapaaehtoinen - joka ehdotti ensi töikseen paikallispanimossa käyntiä.

Vermontin Magic Hat Breweryn vaalea vehnäolut maistuikin kuudentoista tunnin lentomaratoin jälkeen oivalliselta, ja tämän virkistytymisen jälkeen ajoimme hyvissä mielin kampukselle asuntolani eteen ja roudasimme matkalaukkuni sviittiini - ahtaaseen soluasuun, jonka pintoja peittivät kulahtaneet tapetit ja myrkyinvihreä kokolattiamatto. Oma huone pelasti sentään paljon, vaikka \$800 kuukausivuokra seitsemästä neliöstä ja silikonipatjasta tuntuikin järjettömältä. Tulevan viiden kuukauden saatossa opinkin arvostamaan turkulaista yksiotäni ja sen tuomaa yksityisyyttä aivan uudella tavalla.

“ Amerikkalainen vaatimustaso läpsäisi minua kasvoille kuin märkä rätti: lukuläksyjä ja miniesseitä oli joka viikolle ja kontaktiopetuksessa professorit ottivat sananmukaisesti kontaktia opiskelijoihin.

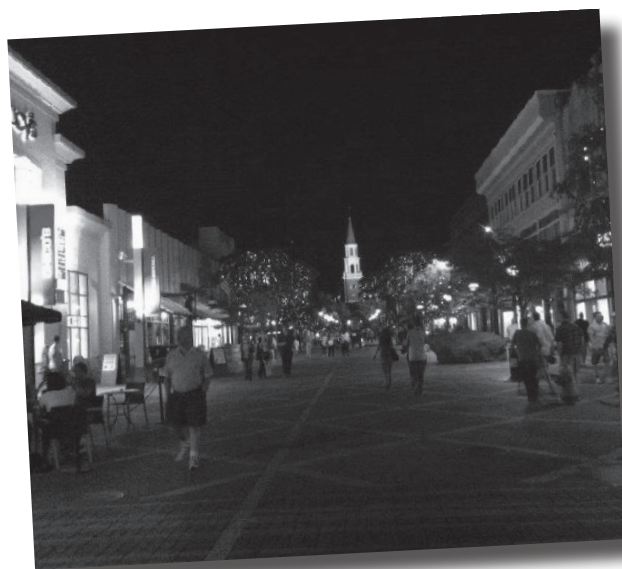
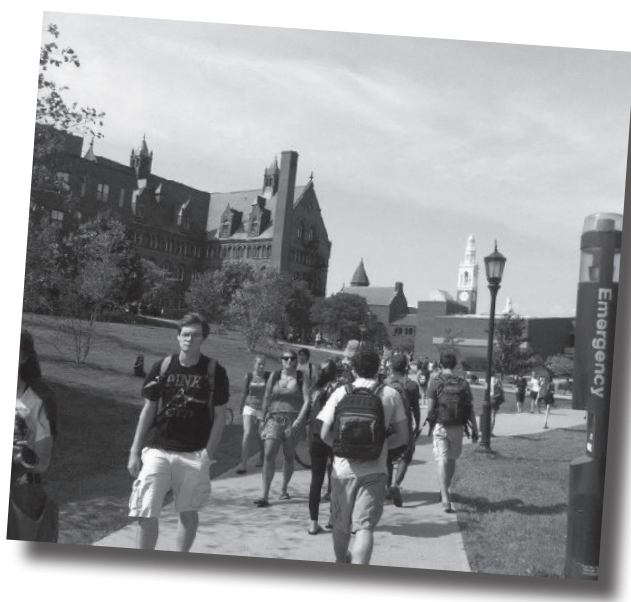
Yliopiston kansainvälinen toimisto järjesti meille vaihtareille neljän päivän orientaation, johon kuului informaatiopakettien lisäksi muun muassa retki Walmartiin, josta pystyimme hankkimaan huoneeseemme puuttuvat kotitaloustarvikkeet. J- ja F-viisumilla yliopistossa kirjoilla olevia opiskelijoita oli lähemmäs sata, ja kansainvälisen toimiston aktiivisuuden johdosta vaihtariyhteisö pysyi tiiviinä aivan loppuun asti, vaikkakin porukkaa värjittivät erilaiset klikit. Enemmistön muodostaneet britit ja australialaiset viihtyivät hyvin keskenään niin kuin myös espanjalaiset ja itävaltalaiset futaripojat. Itse löysin parhaat ystäväni ruotsalaisten, saksalaisten ja tšekkien joukosta.

BURLINGTON kehyspaikkakuntineen on noin kahdensadantuhannen asukkaan pieni-suuri pikkukaupunki. Uusklassiseen tyylin rakennettu keskusta puhkuu elämää ja paikallisväriä: on luomumarkettia, design-putiikkeja, tupakkakauppaa, jopa itsenäinen, taide-elokuvia pyörittävä leffateatteri. Kampukselta keskikaupungille matkaa kertyi kävelen

noin puolitoista mailia, tosin paikallisbussit palvelivat melko hyvin ja olivat yliopiston opiskelijoille ilmaisia. Burlingtonin - ja ylipäättään Vermontin - parasta antia oli kuitenkin luonto: kaupunkia kehystävät kumpuilevat vuoret puhkesivat syksyn edetessä keltapunaiseen variloistoon, jonka yksinkertaista upeutta on vaikea sanoiksi pukea. Myöskin Burlingtonia rajaava, valtansa Champlain-järvi oli kirkkaine vesineen ja uimarantoinen olennainen osa vermontilaista opiskelijajidylliä.

Leijonanosa vaihtoajastamme kului kuitenkin kampuksella, sen kirjastoissa, luentosaleissa, asuntoloissa ja ruokaloissa. Vermontin yliopiston, tuttavallisemmin UVM:n kampus muodostaa oman kaupunginosansa, joka elää lähes omavaraista elämää Burlingtonin kupeessa. Yliopistolla on muun muassa oma poliisilaitoksensa, sairaalansa, jopa bussilinjansa. Collegeksi se on amerikkalaisittain suuri 12 tuhannella opiskelijallaan.

Amerikkalainen vaatimustaso läpsäisi minua kasvoille kuin märkä rätti aivan ensimmäisestä päivästä lähtien: lukuläksyjä ja miniesseitä oli joka viikolle ja kontaktiopetuksessa professorit ottivat sananmukaisesti kontaktia opiskelijoihin. Auta armias jos annoit keskittymisesi herpaantua kesken luennon! Toisaalta ilmapiiri oli sitäkin kannustavampi ja inspiroivampi. Omat professorini tekivät paljon kurssiensa eteen, ja vaikka välillä töitä sai tehdä niska limassa, oli se myös aivan eri tavalla palkitsevaa kuin Turun yliopistossa, ja kokonaisuudessaan opinnoistani Vermontissa jäi käteen paljon enemmän kuin todistus ja opintopistei-



tä.

Vaihto-opiskelijana minulla oli mahdollisuus päästä hyvinkin erilaisille kursseille, ja valitsinkin yhden poliittisen historian kurssin (Itä-Euroopan nationalismit) lisäksi puheviestintää, taidetta ja englantia. Vaikka kurssivalintani tuntuivatkin paperilla melkoiselta sillisalaatilta, voin jälkikäteen todeta, että juuri niiden monipuolisuus teki vaihtoajastani niin jännittävän ja kokemusrikkaan. Puheviestinnän myötä otin muun muassa osaa lokakuussa järjestettyyn Uuden Englannin collegejen väliseen väittelyturnaukseen. Piirtämisen perusteet –kurssilla taas pääsin perehtymään paitsi vermontilaiseen ekotaiteeseen niin myös alastonmallin piirtämiseen. Englannin esseekurssilla ja historiassa karaisin taasen niin akateemisia kuin kaunokirjallisia kirjoituskykyjäni englanniksi. Kurssien myötä sain myös monia amerikkalaisia tuttaviani; etenkin väittelykurssilla oli vahva yhteishenki, eikä ulkomaalaisuuteni tuntunut olevan kellekään este ottaa minua mukaan porukkaan. Amerikkalaista, positiivisen palautteeseen ja rohkaisuun perustuvaa ilmapiiriä minun jäi eritoten ikävä.

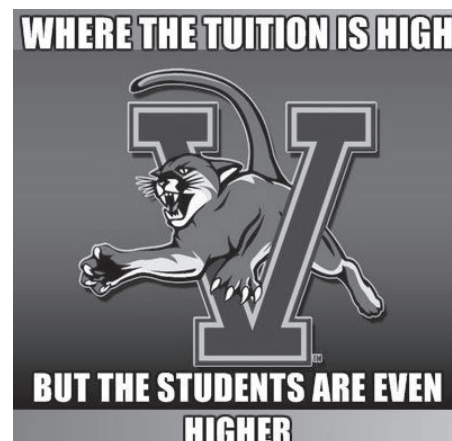
VERMONT tunnetaan poliittisesta aktiivisuudestaan ja kansalaisaloitteistaan, eikä opiskelijakulttuuri tehnyt tähän poikkeusta. Presidentinvaalien siintäessä taivaanrannassa muodostivat ne, yhdessä Arabikevään tapahtumien ja Occupy Wall Streetin kanssa yleisimmän puheenaiheen. Jokaisella tuntui olevan ainakin yksi mielipide jokaiseen asiaan ja omaa vakaumuksellisuutta tai vaikkapa seksuaalista suuntautumista ei juuri peitelty. Todistin esimerkiksi katolisen opiskelijajärjestön ja kampuksen anarkofeministiliiton yhteenottoa kirjaston takapihalla, minkä lisäksi mieleeni on jäänyt kerta, kun väittelykerhomme tapaaminen keskeytyi “Marxilaisen solidaarisuusjärjestön” vallattua kovaäänisillään ja kylteillään yliopiston päärakennuksen sisääntuloaulan. “People over Profits,” “Land of the Free, Home of the Slave” kaikuivat uutisista tutut sloganit käytävillä, kunnes viimein kampuksen poliisi tuli paikalle ja tyhjensi rakennuksen. Ainoa selkeästi opiskelijoita yhdistävä tekijä taisi olla eräs sahalaitalehtinen, imelätuoksuinen kasvi, jonka pössyttely tuntui olevan jopa tupakanpolttua hyväksyttävämpää.

Vaikka viiden kuukauden vaihtokokemukseni olikin mitä positiivisin, en aivan jokaiselle amerikkalaisen kulttuurin aspektille lämmennyt. Eritoten

“Vermont tunnetaan poliittisesta aktiivisuudestaan, eikä opiskelijakulttuuri tehnyt tähän poikkeusta. Todistin esimerkiksi katolisen opiskelijajärjestön ja kampuksen anarkofeministiliiton yhteenottoa kirjaston takapihalla.

massiivinen autoistuneisuus ruuhkaisine moottoriteineen tuntui välillä hyvinkin ahdistavalta, eikä mielikuvaa keventänyt fakta, että yleisin automalli tuntui olevan Chevrolet Silverado, kuusipyöräinen, pienen omakotitalon kokoinen nelivetohirviö. Ilman kumitassuja ei kaupungin ulkopuolelle ollut liiemmin asiaa pitkien välimatkojen ja jalkakäytävien puutteen takia, minkä johdosta edellä mainituista vuorista en päässyt harmikseni nauttimaan kuin etäältä.

Myös asuntola-asuminen koetteli välillä introvertin, omaa rauhaa ja itsemääräysvaltaa arvostavan mieleni kestävyyskykyä. Naapurin keskiviikkoiltaiset teknobileet yhdistettynä nurkan takana häämöttävään esseen deadlineen eivät ole kiva yhdistelmä, enkä myöskään tuntenut juuri lämpöä Residence Advisor-nimikkeen alla kulkevia, spontaaneja “turvatarkastuksia” tekeviä kyyliä kohtaan. Mikäli olisin Burlingtoniin pidemmäksi aikaa jäänyt, olisin ehdottomasti etsinyt itselleni kämpän kampuksen ulkopuolelta. Loppupeleissä nämä olivat kuitenkin pikkuseikkoja, jotka kalpenevat kaiken sen suunnattoman hienon ja innostavan rinnalla, mitä tuon viiden kuukauden aikana pääsin kokemaan. **W**



Muutoksen naamakirja

Sosiaalinen media vaalimainonnan kanavana – uhka vai mahdollisuus?



"Faces of change" kuuluu ot-sikko Barack Obaman kam-panjasivun video-osiolle, jossa esitellään merkittäviä yhdysvaltalaisia vaikuttajia. "Suomalaisia tekoja" taas mainostettiin tammi-helmikuussa kotimaisten nettisi-vujen ylläladassa. Jos internet-kampanjointi on tätä päivää, tv-mainokset ehkä jo eilistä ja kadunvarsijulisteet hiljalleen his-toriaa, onko sosiaalisella medi-alla mahdollisuuksia huomisen vaalimainonnassa?

Mainonnalla on vaikutusta

Vaalimainonnan tehtävä on aktivoida potentiaali-sia kannattajia tekemään äänestyspäätöksensä mainostet-tavan ehdokkaan hyväksi. Niillä on tarkoitus suoraan vaikuttaa kansalaisten äänestyspreferens-seihin, pohjustaa politiikan tutkija Jarmo Rinne Helsingin yliopistos-ta. Tänä vuonna vaalimainonnassa herättiin hyödyntämään sosiaalista mediaa ennen näkemättömällä ta-valla, joka Rinteen mukaan voi

hyvinkin olla Haaviston toiselle ki-errokselle pääsyn takana. Sosiaal-isessa mediassa tapahtuva mark-kinointi sai myös paljon näkyvyyttä muissa viestimissä, vaikka sen vai-kutusta varsinaiseen äänestyskäyt-täytymiseen on uutisoinnissa ja vaaliraporteissa liioiteltu vahvasti.

– Juuri tämä epäsuora poliittinen markkinointi perinteis-en median kautta on suurin syy siihen, että ehdokkaat lähtivät niin innokkaasti sosiaaliseen mediaan, arvelee Suomen akatemian tutki-jatohtori Kim Strandberg.

Teksti: Riina Lumme

Presidentti on työ.

Ennen tätä ja kukaan ei
pöytäkirjoista löydä.
No tervetuloa tulla
presidentiksi.



Siunalla töissä.
Sauli Niinistö
www.sauli.fi

SARI ESSAYAH



7

BIAUDET eva



8



Paavo
Arhinmäki
PRESIDENTIKSI

www.paavo.fi

Onnistumisia

Mediasta riippumatta tehokkainta mainontaa ovat lyhyet ja iskevät lauseet. Kun puhutaan sosiaalisesta mediasta, tulee kampanjan mukaan olla yleisilmeeltään kepeä, assosiativinen ja yhteen pointtiin keskittyvä. Rinne mainitsee varsinkin Väyrysen kampanjan onnistuneen tässä: ehdokkaan itseironinen ja humoristinen kampanja keräsi Facebookissa enemmän faneja kuin puolueella on kannat-

tajia. Haavisto sen sijaan onnistui saamaan osakseen positiivista ja spontaania huomiota, mutta varsinaisia tykkäyksiä oli edes vaalien alla prosentuaalisesti vähemmän kuin vihreillä kannatusta, kuten Strandberg huomauttaa.

– Toiselle kierrokselle selviytyneet ehdokkaat keräsivät suurimman suosion myös sosiaalisessa mediassa, Rinne täydentää. Vaikka some:n kautta aktivoidaan edelleen lähinnä olemassa olevia kannattajia, kyseessä on kehityskelpoinen ja kustannus-hyöty-

suhteeltaan tehokas kanava.

Flash mobeja ja badgejä

Sosiaalisen median mukaan-tulo toi kuvaan myös täysin uudenlaisia kampanjoinnin lajeja. Tunnetut ja tuntemattomat suomalaiset antoivat julkisesti tukensa ehdokkaille niin naamakirjassa, kampanjasivuilla kuin tosielämässään. Varsinkin Haaviston kohdalla julkimoiden kannatuksen ilmaukset ja tavallisten kansalaisten osallistumismahdollisuus esimerkiksi ”Siksi

Pekka”-projektin muodossa olivat merkittävä ja näkyvä osa kampanjaa. Myös Niinistön kampanjaan pystyi osallistumaan ”ilmiantamalla suomalaisia tekoja”. Strandberg muistuttaa, että julkisuuden henkilöiden mukanaolo on tuttu ilmiö jo aikaisemmilta vaalikerroilta, ja toki omaa ehdokasta on vaalien alla mainostettu rintanapeilla jo vuosikausia. Tänä vuonna kuitenkin pinssit muuttuivat vähemmän konkreettiseen muotoon ja mielipiteen ilmaisusta tuli entistä aktiivisempaa, avoimempaa ja yleisempää.

Internetin yhteisöpalveluja käytettiin myös keräämään vapaaehtoisten ryhmiä toteuttamaan virallisen kampanjan ulkopuolisia tempauksia. Tässä aktiivisia olivat varsinkin Haaviston kannattajat. Heidän aloitteestaan järjestettiin useampikin flash mob eli spontaanilta vaikuttava kokoontuminen julkiselle paikalle ennalta sovittua, huomiota herättävää toimintaa varten. Esimerkiksi Facebookissa kootun mieskuoron toteuttama Helsingin rautatieasemalla kuvattu Flash Mob Finlandia – video poiki paitsi tekijänoikeuskiistan Sibeliuksen muistosäätiön kanssa, myös esitysaikaa televisioon virallisen kampanjan osana.

Vastamainontaa suomalaisittain

Facebookin vaalikiikhoilu alkoi kuitenkin paikoin saada myös negatiivisia piirteitä, kun oman ehdokkaan paremmuutta haluttiin korostaa mustamaalaamalla toista halveeraavin, muokatuin mainoskuvin. Toisinaan vastaehdokkaan merittien vähättely alkoi osoittaa jo yhdysvaltalaista presidenttitaist-

elua muistuttavaa likaisuutta, mutta tällä kertaa nähtiin vain amatöörimäistä loanheittoa, joka virallisten kampanjatiimien oli helppo sivuuttaa perättömänä. Sosiaalisen median merkityksen kasvassa vastaava toiminta saattaa yleistyä ja ammattimaistua, mutta erot itse vaalijärjestelmien välillä kuitenkin pysyvät.

– USA:n vaaliasettelmat ovat selkeämmin vastakkain asettelevia ja sikäläinen poliittinen kulttuuri suosii ärhäkämpää otetta kampanjoinnissa, Rinne muistuttaa. Hän painottaa myös sikäläisten kampanjaorganisaatioiden sisältävän useita ns. spin doctoreita, jotka palkataan nimenomaisesti kaivelemaan, ylikorostamaan ja liioittelemaan vastaehdokkaan heikkouksia ja virheitä. Strandberg taas ei näe tällaisen vaalikulttuurin kuuluvan lainkaan Suomen konsensuaaliseen järjestelmään.

Katse tulevaisuuteen

– Presidentinvaalit 2012 olivat eräässä mielessä ensimmäiset vaalit, joissa sosiaalinen media nousi oikeasti merkittäväksi kampanjavälineeksi ja –areenaksi, Rinne sanoo. Varsinkin Haaviston kampanja sai melko varmasti toiselle kierrokselle pääsyyn tarvittavan nosteensa juuri sosiaalisesta mediasta. Suosio tosin selittynee myös demografisilla tekijöillä:

– Haaviston kannattajissa on enemmän aktiivisia sosiaalisen median käyttäjiä tai kääntäen eniten sosiaalista mediaa käyttävien piirissä sosioekonomiset piirteet (ikä, asuinpaikka, koulutus, ammatti) muistuttavat eniten Haavisto-äänestäneiden sosioekonomisia piirteitä.

Sosiaalisen median pääasiallisena kohdeyleisönä nimittäin ovat edelleen noin 18–35-vuotiaat. Tässä mielessä some:n käyttö kampanjoinnin areenana on vielä jonkinlaisessa pilottivaiheessa, mutta sen suosion kasvu muissa ikäryhmissä saattaa lisätä myös sen potentiaalia tavoittaa laajempaa äänestäjäkuntaa.

Tällä hetkellä yhteisöpalvelujen suurin anti lieenee niiden toimiminen linkkinä nuorten äänestäjien ja perinteisten medioiden välillä kuvien, mielipiteiden ja artikkelien jakamisen kautta. Vaikutusten arvioimisessa kuitenkin tarvitaan edelleen realistisuutta:

– Kampanjoista sai median kautta sellaisen kuvan että Haavisto onnistui paremmin. En kuitenkaan oikein ymmärrä miten tähän päädytään – Niinistöhän kasvatti kannatustaan Haavistoa enemmän ensimmäisen ja toisen kierroksen välillä, Kim Strandberg ihmettelee. Lopputulos on kuitenkin positiivinen:

– Molemmat tavallaan onnistuivat: Niinistö saamaan ääniä ja Haavisto saamaan näkyvyyttä. 



“ Toiselle kierrokselle selviytyneet ehdokkaat keräsivät suurimman suosion myös sosiaalisessa mediassa.

TALOUDEN EHDOILLA VAILLA EHTOJA



MIKSI VALTIOTIETEILIJÄN TULEE TUNTEA TALOUTTA?

TEKSTI: SASKA HEINO

Tässä artikkelissa käsitellään valtiotieteiden ja talouden välistä, unohdetuksi katsottua suhdetta. Kirjoittaja on seurannut paitsi kansainvälistä politiikkaa, myös sen opetusta, ja tullut tulokseen, jonka mukaan niin valtio-oppi kuin poliittinen historiakin käsittelevät liian vähän nykyisessä globalisaatiossa kaikkein vaikuttavinta tekijää: markkinataloutta.

Taloustieteilijöillä ei aina ole helppoa, jos kohta valtiotieteilijöilläkään. Kummatkin puurtavat hankalasti teoretisoitavan, mutta teoretoimatta liki käsittämättömän aiheen, yhteiskunnan, parissa. Ensimmäinen tarkastelee talousjärjestelmiä ja toinen valtioita, jotka ovat rahoituksellisesti riippuvaisia talousjärjestelmistään. Yksinkertaistus ja yleistys ovat ne välttämättömät y:t, joiden kanssa kumpikin tiede joutuu tulemaan toimeen.

Yhteiskunnan toimintaa ei tietenkään tule typistää muutaman muuttujan väliseksi vuorovaikutukseksi, mutta emme toisaalta kykene ottamaan kaikkia vaikuttavia tekijöitä millään huomioon. Muuan tekijä on kuitenkin viime aikoina kouriintuntuvalla tavalla osoittanut, mitä sen huomiotta jättämisestä seuraa. Tuo tekijä on markkinatalous. Taloustieteilijät ovat saaneet osansa ”miksette kyenneet näkemään tulevaa?” -tyyppisestä syytöstulvasta, mutta myös valtiota tieteen keinoin tarkastelevien on syytä oppia tapah-
tuneesta.

Töimimme opitun uskon varassa

Louis Althusseria lainaten voidaan todeta, että me valtiotieteilijät uusinnamme valtiokoneistoa ja erinäisiä valtioiden välisiä sopimusjärjestelyitä, kuten EU:ta. Suuri osa meistä tulee lähtemään virkailijauralle, korvaamaan kuluneita rattaita koneistoissa. Koulutuksella, toisin sanoen niillä ajatuksilla, jotka omaksumme tosiasioina, on täten vaikutus siihen, miten tulemme suhtautumaan kohtaamiimme ilmiöihin. Tämä on ilmennyt taloustieteessä, jossa viimeisten vuosikymmenien aikana omaksutut ajatukset suhdanteettomasta talouskehityksestä, yleisestä markkinatasapainosta ja rahoitusmarkkinoiden vapautuksen luomasta paremmasta pääomien kohdentumisesta on otettu vastaan annettuina totuuksina.

Valtiotieteissä puolestaan ajatus liberaalista keskinäisriippuvuudesta ja ”historian lopusta” ovat summentaneet kriittisiä näkökulmia niihin kehityskuluihin, joiden päässä elämme tällä hetkellä. Marxia

mukaillen voidaankin sanoa, että voimme vaikuttaa asioihin, muttemme lähtökohdista käsin, jotka olemme itse valinneet. Lähtökohtien tunnistamisen vaikeus ja tapahtuneesta oppiminen, kas siinä ongelma.

Toimimme myös tarinoiden pohjalta (poliittisen historian opiskelijat, huomio!) Kyhäämme kertomuksia, joihin uskomme ja joihin haluamme muidenkin uskovan. Tämän vuosisadan ensimmäistä suurta talouskriisiä on jo nyt saatettu ”suuren kertomuksen” muotoon ja näin tullaan tekemään vielä lukemattomia kertoja historiankirjoituksessa. Historiantutkijakaan ei kykene millään huomioimaan tai tietämään kaikkea tapahtunutta saati rakentamaan yhtenäisiä kertomuksia vailla mielivaltaisia valintoja. Valinnoillamme voimme vaikuttaa siihen, millaisen kuvan annamme tapahtuneesta asiasta tuntemattomille. Täten myös vastuu niiden tunnistamisesta on suuri.

päätöksillä on sekin kuitenkin todella hankalaa. Kun tarkastelemme nyt tehtäviä talouspoliittisia järjestelyitä ja päätöksiä, voimme havaita, mitä usko talouden itseohjaavuuteen, sen nopea menettäminen ja taloudesta tietämättömyys saavat aikaan – huonoja poliittisia päätöksiä. EU:n tasolla tehdään tällä hetkellä ratkaisuja, jotka vaarantavat paitsi yksityisen myös julkisen talouden toiminnan. Markkinatasapainoon aiemmin uskonut virkailijakunta on yhdessä kylmän sodan päättymisen ja ”vapaan” markkinatalouden voiton nähneiden poliitikkojen kanssa ollut pakotettu vaihtamaan nopeasti linjaansa, eikä se ole tapahtunut vaivatta. Kun muistetaan, että taloudellisilla päätöksillä on yhteys siihen, miten yhteiskunta ja valtio toimivat, käy selväksi, mitä talouden unohtamisesta on seurannut. Tämän takia on tärkeää, että me valtiotieteilijät, tulevat virkailijat, vallanpitäjät ja tutkijat, tunnemme taloutta.

“Myös valtiotieteilijöiden on opittava havaitsemaan, että taloudella on poliittinen ulottuvuutensa: se ei ole ainoastaan omien, mekaanisten lainalaisuuksiensa varassa toimiva järjestelmä.

Talous on poliittista

Politiikka, yhteiskunta ja talous eivät ole erillisiä lohkoja vailla keskinäistä vuorovaikutusta. Niin sanotun globaalin poliittisen taloustieteen, josta Turun valtio-opin oppiaine on viime aikoina saanut maistiaisia, on tervetullut tieteensuunta. Myös valtiotieteilijöiden on opittava havaitsemaan, että taloudella on poliittinen ulottuvuutensa: se ei ole ainoastaan omien, mekaanisten lainalaisuuksiensa varassa toimiva järjestelmä. Emme saa tarkastella taloutta vailla ehtoja, sillä (vaihto)ehtoja on olemassa.

Toisin kuin taloustiede yleensä haluaa esittää, maailmantalous ei ole järin vapaaseen kilpailuun perustuva, avoin kenttä. Sen sijaan sitä säätelevät erilaiset sopimusjärjestelyt, sisäisesti vapaat kauppalueet sekä yritysten sisäinen, ei tuottajien ja kuluttajien välinen, vaihdanta. Näillä kaikilla on sijansa myös politiikassa ja sen tutkimuksessa. Raha-, tuotannon- tekijä- ja työmarkkinoiden toimintaan vaikutetaan poliittisten päätösten kautta; ne eivät ole mikään tietoinen, itseohjaavuuteen kykenevä toimija.

Markkinatalouden ohjaaminen poliittisilla

Lopuksi

Me uusinnamme luokkaa, joka toimii julkisen ja yksityisen välimaastossa ja jolta odotetaan politiikkasuosituksia. Meiltä oletetaan ennusteita siitä, minkälaista politiikkaa voidaan harjoittaa kulloissakin olosuhteissa, myös taloudellisissa. Täten emme voi vain pysytellä diplomatian, turvallisuuspolitiikan tai kansainvälisten suhteiden teorioiden turvallisilla vesillä. Emme voi myöskään esittää tarinoita, joka tarkastelee vain niin sanottua näkyvää historiaa, historiaa taloudesta riippumattomista toimijoista. Historia on kuitenkin ”käyttöopas” menneen kautta nykyisen ymmärtämiseen.

Talous liittyy yhteen elimellisellä tavalla yhteiskunnan ja valtioiden kanssa. Jollei talouteen muunlaista vetoa tuntisikaan, on kuitenkin hyvä muistaa, että suurin osa meistä tulee työllistymään julkiselle puolelle. Näin ollen myös tuleva palkanmaksamme liittyy siihen, miten hyvin valtio pystyy kantamaan veroja. Vahva valtio on valtiotieteilijän ystävä! 



TEKSTI: ANTTI LAINE

Ritarin Jäähyväiset

Kirjoitin kevään Walpoon "Ritarin tarinan", jossa pääroolissa oli Silvio Berlusconi ja hänen tekonsa. Marraskuun 12. 2011 Berlusconi kertomukseen tuli monien mielestä sen viimeinen tahra ja piste. "Il Cavaliere" ilmoitti eroavansa tehtävistään Italian pääministerinä. Markkinat, berlusconismiin kyllästyneet italialaiset, vasemmisto, jopa useat eurooppalaiset konservatiivijohtajat ja paavi Benedictuskin huokaisivat helpotuksesta. Siinäkö se sitten oli, Silvio?

Ero ja sen syyt

Berlusconiin eron taustalla oli pitkä kujanjuoksu oikeuslaitosta, kansalaismielipidettä ja markkinavoimia karkuun. Toukokuun paikallisvaaleissa oikeisto hävisi jopa Berlusconiin kotikaupungissa Milanossa. Vain 20% kansasta näytti peukaloa ylöspäin pääministerilleen, jolla oli vielä virkaan astuessaan ollut lähes 70% hipovat kannatuslukemat. Kansa ei kuitenkaan viime kädessä Berlusconiin kohtaloa päättänyt.

Syksyllä Italian valtionvelkakirjojen korot ampaisivat nousuun. 20. päivä lokakuuta asiaan reagoitiin ulkopuolelta, kun Angela Merkel soitti paljon puhuvan puhelun Italian presidentille Giorgio Napolitanolle. Vaikka presidentinkanslia on myöhemmin tiedot kiis-

tänyt, oli kysymys todennäköisesti siitä, kuinka Berlusconiin päästäisiin eroon. Ehkä Merkelille jäi jotain hampaan koloon tavasta, jolla Silvio oli huhujen mukaan kommentoinut tämän ulkonäköä vain kuukautta aiemmin ("e una culona inchiavabile", vapaasti käännettynä: "läskiperse jota en panisi"), mutta todennäköisin syy lienee se, ettei kukaan Euroopassa enää luottanut Berlusconiin kykyyn uudistaa uppoavaa Italiaa.

Berlusconiin viimeiseksi teoksi pääministerinä jäi viedä parlamentin äänestettäväksi leikkauspitoinen budjetti. Äänestyksessä Berlusconiin riveistä repesi ratkaiseva osuus opposition puolelle. Syy ei ollut niinkään itse asiassa, vaan siinä, että tarpeeksi useat halusivat yksinkertaisesti vaihtaa pääminis-

teriä. Niinpä typertyneen oloisen Berlusconiin oli myönnettävä faktat. Hän oli menettänyt viimeisen oljenkortensa, parlamentin tuen.

"En jätä politiikkaa..."

Eron hetkellä Berlusconi koosti kansalle 7 minuutin jäähvyäis-tervehdyksen. Kaikilla tv-kanavilla näytetyssä pätkässä Berlusconi lupaa tuplata tekonsa isänmaansa puolesta. Oikeastaan mistään ei huomannut, että mies on nöyryytetty, tehtävistään erotettu. Ja lopuksi, monien kauhuksi, hän sanoi sen, mitä osattiin odottaa: "En jätä politiikkaa."

Politiikkaa Berlusconi ei ole tosiaan jättänyt. Marraskuun lopussa hän puhui jo uutta intoa Veronassa pidetyssä tilaisuudessa. Kuten politiikkaan astuessaan vuonna 1994 niin nytkin hän puhui Italiaa vaanivasta kommunismin aaveesta. Vain oikeisto voisi turvata Italian vapauden. Kannattajiin hän lohdutti, että sen puolesta Berlusconi taistelisi vastaisuudessaakin.

Mario Montin teknokraattinen hallitus on, kuten Berlusconi itse sanoi, "Ritarin" tuen varassa. Koska maassa ei ole pidetty uusia vaaleja Berlusconi paimentaa yhä parlamentin ja senaatin suurinta ryhmää "Vapauden kansaa". Toistaiseksi Berlusconi on tyytynyt seuraamaan Montin työtä sivusta. Liipaisemista painaminen kun tarkoittaisi arvaamattomia vaaleja.

Arrivederci?

Näillä näkymin valta jaetaan Italiassa uudestaan vasta ensi vuoden vaaleissa. Poliitikot toivovat, että siihen mennessä epädemokraattisesti valittu Montin hallitus on hoitanut suurimman työn heidän puolestaan. Tilanne on irvokas, mutta

sillä on sekä keskustavasemmiston Demokraattien että Berlusconi Vapauden kansan tuki.

Berlusconi itse teki poikkeuksellisen lupauksen eronsa jälkeen. Hän ilmoitti olevansa valmis luopumaan paikastaan puolueensa johdossa ennen vuotta 2013. Tämä tarkoittaisi sitä, ettei hän hae enää pääministerin paikkaa. Berlusconiin suhteen varmaa on kuitenkin vain epävarma.

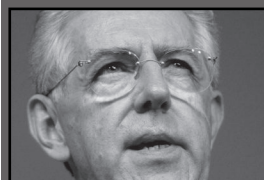
Jos Berlusconi näkee, et-

tei hänen suojateistaan yksikään kasva kansansuosikiksi tai vielä pahempaa, jotkut heistä alkaisivat tehdä yhteistyötä opposition kanssa, saattaa houkutus kasvaa liian suureksi. Berlusconi on edelleen noin 20 % vankkumaton tuki. He muodostavat sen perusosan italialaisista, johon berlusconistinen populismi uppoaa. Lähes kaikissa käymissään vaaleissaan Berlusconi on saanut tuon 20% lisäksi merkittävän valtakirjan liikkuvilta

äänestäjiltä.

Keskustavasemmiston kuolemankysymys on, miten se vakuuttaa seuraavan puolentoista vuoden aikana talouskriisin uuvuttamat perusitalialaiset vaihtoehtonsa puolelle. Jos näin ei käy toivotti moni Berlusconiille liian aikaisin "Addio!", "Tervemenoa!". Oikeampi vaihtoehto olisi ollut sanoa "Arrivederci!", "Nähdään taas!". **W**

“ Mikäli keskustavasemmisto ei kykene seuraavan puolentoista vuoden aikana vakuuttamaan perusitalialaisia, toivotti moni Berlusconiille liian aikaisin "Addio", "Tervemenoa". Oikeampi vaihtoehto olisi ollut "Arrivederci", "Nähdään taas".



Berlusconiin perijät

Mario Monti

Entinen komissaari johtaa teknokraattista hallitusta oletettavasti ensi vuoteen asti. Kaikin tavoin Berlusconiin vastakohta: hillitty persoona, jonka sanotaan saavan paljon aikaan. Talousuudistajana enemmän uusliberaali kuin sosiaaliliberaali.



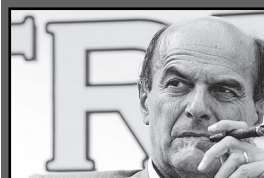
Angelino Alfano

Toimi Berlusconiin hallituksen oikeusministerinä ja nousi "Vapauden kansan" puoluesihteeriksi viime kesänä. Monien mielestä Alfano on Silvioille sitä mitä Medvedev oli Putinille. Oma mahdollisuus nousta pääministerikandidaatiksi, mutta vain Berlusconiin luvalla.



Gianfranco Fini

Fini oli pitkään Italian oikeiston tulevaisuus. Riitautui Berlusconiin kanssa 2010 ja perusti oman puolueensa, jonka gallupluvut kuitenkin laahaavat. Uusfasistina nuoruudessaan esiintynyt parlamentin puhemies näyttäisi tällä hetkellä tunnustelevan yhteistyömahdollisuuksia keskustavasemmiston kanssa.



Pierluigi Bersani

Bersani johtaa "Demokraattista puoluetta", Italian hajanaista keskustavasemmistoa, jolla on suosionsa puolesta mahdollisuudet suurimman puolueen asemaan. Bersanin matka pääministeriyteen saattaa katketa omien painostukseen. Monet vaihtaisivat puoluejohdon nuorempaan.



Nichi Vendola

Vaikka Vendolan johtama "Vasemmisto, ympäristö ja vapaus"-puolue ei kerää gallupeissa juuri 10% enempää on mies itse kenties Italian suosituin poliitikko. Karismaattisena pidetty Vendola onkin puhunut sen puolesta, että keskustavasemmisto järjestäisi esivaalit omasta pääministeriehdokkaastaan ensi vuoden vaaleihin.

TEOT OVAT KAUNEINTA PUHETTA.

Varsinais-Suomen Kokoomusnuoret
www.koktail.com



ANNA POLITIIKKASI NÄKYÄ



Varsinais-Suomen Keskustanuoret

Linnankatu 21 B 35, Turku
Toiminnanjohtaja Petri Ahola
044-532 2332
varsinais-suomi@keskustanuoret.fi
www.keskustanuoret.fi/varsinais-suomi

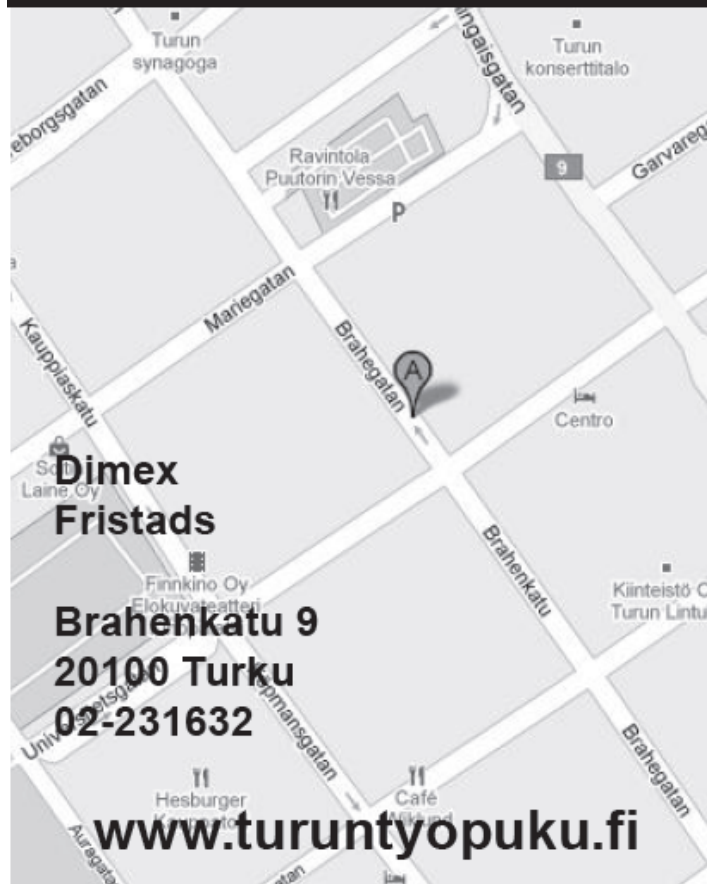
Turun Keskustaopiskelijat

YO-talo B, 2. kerros
Puheenjohtaja Tuomas Ylitähti
050-526 8219
tiylit@utu.fi
<http://turun-keskustaopiskelijat.blogspot.com/>



www.kupittaaankeilahalli.fi

Turun Työpuku Oy



Dimex

Fristads

Brahenkatu 9

20100 Turku

02-231632

www.turuntypuku.fi

YLIOPISTONMÄEN KIRJAKAUPPA

Yliopistonmäen
kirjakaupasta kaikki
tarpeellinen opiskeluun

- ✍ Kurssikirjat
- ✍ Luentomateriaalit
- ✍ Yliopistotuotteet
- ✍ Yliopiston julkaisut
- ✍ Opiskeluvälineet
- ✍ Toimistotarvikkeet
- ✍ Posti- ja kopiopalvelut
- ✍ Haalarituotteet, makeiset,
virvoitusjuomat ja kahvi



ma-to 8.45–16.00, pe 8.45–15

Luonnontieteiden talo 1, ala-aula

www.maenkirjakauppa.fi

Kerttulinkievvari
- seurusteluravintola -

Beer is cheaper
than therapy!

Avoinna 15-23

Kellonsoittajankatu 3-7

02 2333 007

Esittelyssä

P-klubin hallitus 2012



P-klubin uusi hallitus on luotsannut yhdistystä nyt pari kuukautta. Walpon toimitus esitti tuoreille toimeenpanovallan haltijoille liudan enemmän tai vähemmän syväluotaavia kysymyksiä.



RIIKKA LAANINEN

puheenjohtaja

1. 22 ja Helsingistä.
2. Valtio-oppi, toinen vuosi.
3. Yhteiskuntaoppi ja historia.
4. Paljon uusia kokemuksia, monia toimistolla vietettyjä tunteja sekä akateemisen Hesen kanta-asiakaskorttia.
5. Kekkosen.
6. UKK. Pienessä sinisessä lukee muistutukseksi tämän laulun kohdalla "Tämä on lempilauluni".
7. Suomen hallitus.



EERO LÖYTÖMÄKI

varapuheenjohtaja, hyvinvointi- ja HOL-vastaava

1. 21-v ja Forssasta, tuolta Jonna Tervomaan, SDP:n ja Vihreiden alkukodista (Koijärvi kuuluu kuntaliitosten ansiosta Forssaan).
2. Poliittinen historia, 2. opiskeluvuosi.
3. Historia ja kuvaamataito.
4. Hyväveliverkostoja, korruptiokartelleja ja sovinistisia salaseuroja.
5. En seiso kenenkään joukossa, vaan vaikutan taustalla harmaana eminenssinä.
6. Kaikki poliittiset - Niissä kuuluu hienosti historian lehtien havina. Erityismaininta "Kremlin kelloille". Pienen sinisen uusimmasta painoksesta löytyykin upeasti kuvani juuri sen kohdalta!
7. Yrjö Saraste, sotaveteraani. Hän tarvitsi materiaalia mielipidekirjoituksiinsa.



MIKKO RINTAMÄKI

sihteeri, tiedotus- ja www-vastaava

1. 22 ja Turusta.
2. Valtio-oppi, 3. vuosi.
3. Lukiossa filosofia.
4. Lingvistikä käännettä. Pelkään olevani kahta pahempi kielinatsi sohteerivuoden jälkeen.
5. Niiden vihervassarihippi-idealistien, joilla ei ole mitään käsitystä maailman realiteeteista.
6. Göddan.
7. 8.2.12. 8/2=4, 12-2-8=2. 42 eli Douglas A-- I'M ASSUMING DIRECT CONTROL



SIMO RISTOLAINEN

taloudenhoitaja, valmennuskurssivastaava

1. Parikymmentä ja Espoon Tapiolasta.
2. Poliittinen historia ja kaksi vuotta.
3. Minulla ei erityisemmin ollut lempiaineita, mutta yhteiskuntaoppi ja historia kiinnostivat.
4. Iloa, ystäviä, stressiä ja tiivistä hallitusyhteistyötä.
5. Tällä hetkellä seison tukevasti sitoutumattomien joukossa.
6. Vaikea valinta! Ko-ko-ko-ksenkorvaa lisäaseistointeen on varsin mainio!
7. Kiinan kansantasavallan ja Nalle Wahlroosin liittouma.



ANTTI LAINE

poliittisen historian koulutuspoliittinen vastaava, tutorvastaava

1. 22-vuotta ja Tuusulan Hyrlemistä.
2. Toisen vuoden poliittinen historiainsija.
3. Historia, jonka haastoivat yhteiskuntaoppi, äidinkieli ja liikunta.
4. "Vaikuttamista", verkostoitumista ja linjaamista.
5. Vuonna 2012 sinisten lehvien joukossa.
6. "Brysselin sikajuna", jonka haastaa nykyisin "Eurostoliiton hymni".
7. Ketä uudistukset eivät haittaa? Eiran rikkaita leskiä, sivareita ja Paavo Väyrystä, jonka nousukiito on nyt entistä selvempi. Niinpä pervossa kuviossa johto annettiin Väyry-Paven käsiin, kun kenttätöyön tekivät Eiran Birgitat ja Lapinjärven hampunpolttelijat. Näin onnistuttiin vaikuttamaan sekä vihervassareihin, keskustalaisiin että myöskin kokoomuksen ydinpiireihin ratkaisevalla tavalla.

1. Ikäsi ja mistä olet kotoisin?
 2. Pääaine ja akateeminen ikä?
 3. Lempiaiinesi koulussa?
 4. Mitä odotat hallitusvuodeltasi?
 5. Kenen joukoissa seisot?
 6. Lempisitsilaulusi?
 7. Kuntauudistus, puolustusvoimien leikkaukset ja Nokian irtisanomiset julkistettiin samana päivänä 8. helmikuuta. Kuka on salaliiton takana?



VIRVA VILJANEN

valtio-opin koulutuspoliittinen vastaava, IAPSS-vastaava

1. 21 vuotta. Lapsuuteni vietin karaokebaarit ja omakotitalot yhdistävässä Vantaan kaupunginosassa, Rajakylässä.
2. Valtio-oppi on hienointa, mitä tiedän, ja akateemiselta iältäni olen 2-vuotias.
3. Lempiaiheeni oli historia, koska lukiossa kyseisen oppiaineen opettajat olivat mainion hurahtaneita ja tunneilla teimme näytelmiä, joissa käytettiin tekoverta ja miekkoja.
4. Odotan tiukkaa koulutuspoliittista linjausta, useita kahvikupillisia kokouksissa, huonoja vitsejä ja voitokkaita hetkiä.
5. Seison tietysti P-klubin joukoissa ja aatteiltani olen vasemmistolainen.
6. Haluaisin kuulla useammin balladin toveri Viljasesta.
7. Syytän kaikesta pahasta Lassi Vainiota.



RIINA LUMME

juhlavastaava

1. 19-vuotta ja Liedosta (landepaikkakunta Turusta Hämeenlinnaan päin), mutta käytännössä turkulaistunut jo lukioaikana.
2. Valtio-oppi, fuksi aka. akateeminen kakara
3. Historia tai musiikki
4. Onnistuneita vujuja ja paljon uusia tuttuja
5. Toisinaan vihreiden, mutta yleensä ihan niiden hiti-hattien
6. Ehdottomasti Eurostoliiton hymni.
7. Al Qaida ja sen suomalaiset alajärjestöt. TÄH?



RIINA PURSIAINEN

juhlavastaava

1. 19v ja Lahest.
2. Valtio-opin fuksi
3. Filosofia.
4. Sitä ekaa kuoleman darraa mikä on vielä edessä.
5. Partiolaisten ja kissojen
6. Eurostoliiton hymni
7. Media, koska valtio ei voita mitään (kaikki inhoo ja vihaa ja haukkuu kuitenkin vaikka mitä tekis, koska yritykset vaan halua niinku voittoa vai miten se meni, media taas hyöttyy siitä, että on paljon juttuja mistä kirjoittaa ja tuollainen overlode niin niin en tiedä, pitikö tässä selittää eikä mulla edes ollut tähän mitään ideaa koska olen vain pieni juhlavastaava).



LASSI VAINIO

Walpon päätoimittaja

1. 21 ja Porista.
2. Valtio-oppi, toinen vuosi.
3. Yhteiskuntaoppi ja filosofia.
4. Yhteishenkeä, onnistumisia ja epäonnistumisia, Walpon kehittämistä sekä väkijuomia.
5. Sosialidemokraattien.
6. Helan går.
7. En usko salaliittoteorioihin.



MAARI ALANKO

varainhankinta-, ekskursio- ja kv-vastaava

1. 21 ja Espoosta.
2. Valtio-oppi ja ensimmäinen vuosi menossa.
3. Matikassa ja liikunnassa oli kivoimmat opet.
4. Paljon tekemistä ja menemistä.
5. Omissani, siis hyvien puolella.
6. Those were the days.
7. Varmaan iltapäivälehdet.



JESSE FOMIN

liikuntavastaava ja lippu-upseeri

1. 23 ja Kaarinasta.
2. Valtio-oppi, ensimmäinen vuosi.
3. Maa-alkalimetallit ja historia.
4. Maailmanloppua. Sitä odotellessa ruusuilla tanssimista, ikuisia voittoja ja shampanjasiuhkuja.
5. P-klubin yhteinen rintama.
6. Mera brännvin / lisää viinaa mun lasiin.
7. The Illusive Man. Ehkä myös Mats Sundin!



MARJA HEINONEN

kulttuurivastaava

1. 21 ja Turuust.
4. Valtio-oppi ja toinen.
5. Englanti, kotitalous.
6. Hurmaavia hetkiä, vähentyviä yöunia ja sähköpostia.
7. P-klubin.
8. Mera brännvin, lisää viinaa.
9. Robin ja Justin Bieber.



LAURA HÖYKINPURO

varainhankinta-, ulkosuhde- ja ISHA-vastaava

1. Ikää 21 vuotta ja kotoisin Kotoisin Espoosta.
2. Pääaineena ensimmäistä vuotta poliittinen historia
3. Historia tottakail
4. Uusia tuttavuuksia, mahtavia tapahtumia ja tietysti vähän myös stressaavaa työntekoa.
5. Tällä hetkellä varmaankin P-klubin joukoissa.
6. Oodi sitoutumattomuudelle
7. Kaiken takana on nainen...



MARIANNE LEINO

työelämä-, ekskursio ja ympäristövastaava

1. 21 vuotta ja Kuvankauniista Aurasta.
2. Valtio-oppi, noin puoli vuotta.
3. Yhteiskuntaoppi - yllätys, yllätys.
4. Orastavaa maksakirroosia, kovia istumalihaksia ja täyttä kalenteria - huippua vuotta toisin sanoen.
5. Hippien.
6. Yogi Bear teki minuun lähtemättömän vaikutuksen jo ykkösitöillä.
7. Epäilen kaikkia Lainoja.



TIMO KOIVISTO

Index-vastaava (hallituksen ulkopuolinen toimija)

1. 22 ja Joensuu.
2. Poliittinen historia, ensimmäinen vuosi menossa.
3. Kyllä se köksä oli, ainakin vielä yläasteella. Lukiossa ajauin historian ja yhteiskuntaopin turmiolliseen maailmaan. Ja mihin hyvään sekin sitten muka johti?
4. Kukkasia, sateenkaaria ja muuta tosi kivaa.
5. Voittajien.
6. Sikajuna Brysseliin.
7. Foliohattuiset salaliittoteoreetikot, jotka taitavasti pyörittävät yhteiskuntaa piilottaen todellisen identiteettinsä avaruustieteiden ja näennäisesti heikon poliittisen osaamisen alle.

TÖITÄ TARJOLLA KOKO OPISKELU-URASI AJAN



LEGIOONA

OPISKELIJAREKRYTOINNIN ASIAANTUNTIJAYRITYS | WWW.LEGIOONA.FI

LEGIOONA OY - BIOCITY, TYKISTÖKATU 6 A, 20520 TURKU - PUH. 010 320 4181 - INFO@LEGIOONA.FI

**Routa
porsaan
omaan
kotiin
ajaa**



Älä kärsi enää vanhempien nurkissa,
sillä TYSillä asuminen on samanhenkistä,
laajakaistalla varustettua ja sikamaisen halpaa.

Tervetuloa omaan kotiin: www.tys.fi



TURUN YLIOPPILASKYLÄSÄÄTIÖ
Asuntoja opiskelijoille.

Welcome to BUP, join the club!



TEXT: HANNA RADZKO

Every year, students from different Baltic Sea Region countries gather together and discuss current issues concerning politics, economy, and the environment in the Baltic Sea Region. Last year, the topic of the conference covered security issues in the Baltic Sea Region, so students argued about migration, reported on climate change and held a debate about armament and disarmament. And what will the topic be in 2012? What is BUP network? How can you join?

Basic facts

To begin with, the Baltic University Programme (BUP) is a regional university network that has been working for more than 20 years. The network is coordinated by the Baltic University Programme Secretariat at Uppsala University in Sweden. Each year about 8 000 students from Sweden, Norway, Finland, Estonia, Latvia, Lithuania, Poland, Germany, Czech Republic, Russia, Belarus, Ukraine, and the Slovak Republic take BUP courses at different universities.

Within BUP you can study about the environment, economy, politics and culture in the Baltic Sea Region and learn how to make the region more sustainable. More than 200 universities are in the network. Turku University and Åbo Academy University are also on the list.

Checking the agenda

The BUP conferences are highly interactive and require your active participation and attention all the time. The agenda of the conference usually looks quite hectic. In the morning there are one or two lectures, then team work, and after the lunch break workshops and discussions. After a long working day social activities (national evenings, dancing, games) help to relax and give people a chance to get to know each other better.

Maybe one of the favourite conference activities at the conference in 2011 were the Baltic Debates based on Oxford style debating about increasing arms or disarming. Students were split into two teams, and each team prepared persuasive arguments, one team for increasing arms and another team for disarming. And I can say we had fun indeed! You can act, perform,

tell jokes – do everything to make an impression on the judges. So, it was a good public-speaking exercise!

Conferences, Seminars & Events 2012

Towards Sustainable Consumption is the title of the upcoming international conference that will be held on 18-22 April 2012 in Poland. Discussions will be about patterns of consumer behaviour, sustainable consumer policies, and environment-friendly behaviour and lifestyle. The Baltic University Programme covers all the expenses during the conference (accommodation, food, conference materials) and participants pay their travel expenses.

There is National Finnish BUP Centre in Turku, and every student who is currently studying in Finland can apply. You can be an exchange or degree student; both are eligible! And make sure you are fluent in English so that you can take advantage of all BUP activities. Detailed information can be found on the Finnish BUP website www.bup.fi, and information on the Baltic University Programme can be found from the following link: www.balticuniv.uu.se

If you would like to meet new people and make new friend...

If you would like to learn more about the Baltic Sea Region...

If you would like to master your public speaking and communication skills...

WELCOME to BUP, join the CLUB! 

Author is an exchange student at Turku University and participant in the Security and Stability in the Baltic Sea Region conference.

Euroopan parlamentti politiikan opiskelijan silmin

TEKSTI JA KUVAT: MATIAS KALLIO

Tapasin MEP Hannu Takkulan Turussa Cafe Europa -tilaisuudessa huhtikuussa 2011. Samassa tilaisuudessa kysyin mahdollisuudesta mennä korkeakouluharjoitteluun hänen toimistoonsa Brysseliin. Myöhemmin sain hakemukseeni myöntävän vastauksen. Syksy Brysselissä oli unohtumaton ja todella opettavainen kokemus. Esittelen tässä kirjoituksessani havaintojani avustajan työstä, Euroopan parlamentista, eurooppalaisesta päätöksentekojärjestelmästä ja Euroopan unionin tulevaisuudesta.

EUROPARLAMENTAARIKON avustajana työskenteleminen on monipuolista, haastavaa ja erittäin mielenkiintoista. Yhdellä mepillä on tavallisesti kahdesta kolmeen avustajaa, joiden profilit usein vaihtelevat; on poliittisia neuvonantajia, erityisasiantuntijoita, toimistosihtereitä sekä virkamiesmäisiä puurtajia. Poliittisia ja sitoutumattomia. Monesti avustaja on sekoitus tuota kaikkea.

Usein mepin toimistossa työskentelee myös harjoittelija. Työtehtävät ovat vaihtelevia. Matkojen ja seminaarien järjestely, lainsäädäntötyössä avustaminen, sisältöjen tuottaminen, asioiden selvittäminen ja valmistelu, sähköpostien lukeminen ja niihin vastaaminen, lobbareiden kuuleminen ja erilaisissa tilaisuuksissa edustaminen ovat kaikki avustajalle tyypillisiä työtehtäviä.

Euroopan parlamentissa jokainen päivä on erilainen. Tärkeintä avustajan tehtävän hoitamisessa on juuri itse avustaminen eli se, että auttaakseen työnantajansa on joka sekunti ajan hermolla. Tämä tarkoittaa esimerkiksi eri politiikkalohkojen seuraamista, tiedon hankkimista sekä sen tiivistämistä. Omassa työssäni seurasin erityisesti ITRE- eli teollisuus-, teknologia-, tutkimus- ja energiavaliokuntaa sekä

koulutus- ja kulttuurivaliokuntaa. Hannu Takkula tekee Brysselissä arvokasta työtä vapaan ja kansainvälisen koulutuksen puolesta. Koulutuspolitiikkaan liittyen hän on vaikutusvaltaisimpia suomalaisia toimiessaan Euroopan parlamentissa Euroopan Liberaalidemokraattisen ryhmän koordinaattorina kulttuuri- ja koulutusvaliokunnassa.

Eurooppalaisesta päätöksentekojärjestelmästä

Monessa suhteessa näkemykseni Euroopan unionista muuttui ja syventyi. Konkreettisesti huomasin sen, miten hitaasti EU:n päätöksenteko etenee. Tavanomainen päätöksentekomalli; yhteispäätösmenettely; on varsinainen labyrintti ja melkoisen kankea tapa päättää asioita. Toisaalta yksinkertaisen mallin luominen olisi mahdollista, sillä muuttujia on niin paljon. Jäsenmaiden keskinäiset taloudelliset, sosiaaliset ja kulttuuriset erot nousevat esiin lähes jokaisen asian käsittelyn kohdalla myös Euroopan parlamentissa, vaikka kyseessä on puoluepoliittinen toimielin.

Lissabonin sopimuksen aikaansaama valtarakenteen muutos näkyy käytännössä siinä, että parlamenttia halutaan kuunnella entistä enemmän eri

“Vaikutusvaltaisinkin on se, jolla on parhaat verkostot ja jota kuunnellaan eikä välttämättä se, joka on Eurostatin tilastojen mukaan aktiivisin.

vaikuttajaryhmien taholta. Parlamentti alkaa myös täyttää omaa valtatyhjiötään avaamalla uusia politiikkaohjelmia. Joulukuussa 2011 parlamentti käytti jo toisen kerran veto-oikeuttaan hylätessään Marokon ja EU:n välisen kalastussopimuksen, mikä vahvisti aikaisemman ennakkotapauksen siitä, että parlamentilla on todellinen veto-oikeus EU:n lainsäädännössä.

Valta

Politiikassa valmistelijalla on useimmiten suurin valta. Euroopan komissio valmistelevana elimenä vaikuttaa eniten eurooppalaisten lakien eli direktiivien ja asetusten sisältöön. Euroopan parlamentissa valtaa on eniten poliittisten ryhmien ja valiokuntien puheenjohtajilla, mutta rutkasti myös valiokuntien koordinaattoreilla, jotka tekevät puoluerhyhmille äänestyslistat. Valtaa on myös niillä yksittäisillä mepeillä, jotka ovat mietintöjen tai lausuntojen laatijoita.

Puoluerhyhmät jakavat keskenään mietintöjen laatijoiden eli ”raportöörin” paikat D’Hontin menetelmällä, joten tärkeimmät mietinnöt menevät usein suurimpien puoluerhyhmien vaikutusvaltaisimmille mepeille. Epävirallisia mittareita ovat asiantuntemus

ja perehtyneisyys aiheeseen, puolue, kansalaisuus, ikä, sukupuoli ja niin edelleen. Vaikutusvaltaisinkin on se, jolla on parhaat verkostot ja jota kuunnellaan eikä välttämättä se, joka on Eurostatin laatimien tilastojen mukaan aktiivisin. Yhdellä puhelinsoitolla komissaarin kabinettiin tai raportoijalle voi vaikuttaa enemmän kuin laatimalla lausunnon tai kirjallisen julistuksen. Liikkeellä pitää olla ajoissa ja oikealla hetkellä.

Euroopan parlamentin kymmeniä valtavia kokoussaleja käsittävä rakennus toimii lainsäädännöllisen olemuksensa ohella kansalaisjärjestöjen ja tiedemaailman areenana. Meppien isännöimien tilaisuuksien taustalla ovat usein erilaiset sidosryhmät; edunvaltonjärjestöt, lobbarit ja yritykset. Seminaarit, julkiset kuulemiset (Public hearings) ja debatit toimivat kätevinä tietoa jakavina foorumeina, joiden aiheet liittyvät useimmiten parlamentissa käsiteltäviin asioihin. Jokaisella mepillä on oikeus järjestää vuodessa 1-2 tällaista tapahtumaa. Päiväni Brysselissä venyivät usein pitkiksi, sillä halusin töideni ohessa myös osallistua näihin tapahtumiin, koska koin sen ainutlaatuiseksi mahdollisuudeksi olla

siellä missä tapahtuu ja missä voi oppia uutta. Suosit-
telen lämpimästi osallistumaan Brysselissä kaikkiin
mahdollisiin tapahtumiin, joissa ihmiset kohtaavat,
sillä niissä paikoissa luodaan tulevaisuuden kannalta
tärkeät verkostot. Tunnelmaltaan Bryssel on ainutlaa-
tuisen kansainvälinen ja avoin paikka, jossa ihmiset
ovat helposti lähestyttäviä.

Euroopan integraatio näyttäisi olevan ris-
teyksessä. Brysselissä sitä ei kuitenkaan juuri
huomaa, sillä EU-kone pyörii Eurooppa-neu-
voston ”hankalista” kokouksista huolimatta. Inte-
graatiokehitys on toistaiseksi kulkenut yhteen suun-
taan kasvavan lumipallon tavoin.

Kreikan pudottamista harkitsevat vakavis-
saan kaikki tärkeät tahot, mikä on huolestuttavaa ja
merkittävää. Yksikin esimerkki taaksepäin suuntautu-
vasta integraatiosta loisi ennakkotapauksen unionista
irtautumiselle. Iso-Britannia on jo ottanut askeleen
tälle tielle jättäytyessään hahmottumisvaiheessa ole-
van talousunionin ulkopuolelle joulukuun Eurooppa-
neuvostossa. Toisaalta jos Kreikka uhrataan, niin
sääntöjä ja velvoitteita tullaan takuulla noudattamaan
tulevaisuudessa tiukemmin ja paremmin. Samalla on

olemassa riski, että perusrakenteet alkavat hajota pala
palalta.

Hektisessä globaalissa maailmassa unoh-
damme usein historian ja asioiden pitkän aikavälin
merkityksen. Hätääntyneiden eurooppalaisten pitäi-
si ainakin päiväksi pysähtyä ja hiljentyä kokonaan.
Viettää vaikka autoton päivä. Vilkaista historiaan ja
painaa vielä kerran mieleen, miksi eurooppalaiseen
projektiin aikoinaan lähdettiin. Arvioida saavutettua
hyvinvoinnin tasoa ja nostaa päät ylös katse suunnat-
tuna eteenpäin. Samalla katsoa ihmisiä ympärillään,
ei vain vierellään, vaan myös hieman kauempana. Mi-
ettiä, kuinka kaukana he loppujen lopuksi enää ovat-
kaan.

Ja sitten lopuksi puhaltaa yhteen hiileen, sillä
ainakin toistaiseksi se vielä kipinöi. **W**

*Kirjoittaja on viidennen vuoden poliittisen historian
opiskelija. Tällä hetkellä Matias laatii pro gradu -tut-
kielmaansa liittyen Euroopan perustuslakisopimuk-
sen ja Lissabonin sopimuksen käsittelyyn Suomen
eduskunnassa sekä työskentelee Helsingissä vies-
tintäalalla. Hän on poliittisesti sitoutumaton.*



“Hätääntyneiden eurooppa-
laisten pitäisi vilkaista histo-
riaan ja painaa vielä kerran
mieleen, miksi eurooppa-
laiseen projektiin aikoinaan
lähdettiin.

Vaihtarielämää Ranskassa

VAIHTOPENKKI

TEKSTI JA KUVA: ANTTI-JUSSI VESA



Vaihtoon lähteminen on tuskin koskaan helppoa. Eikä varsinkaan silloin, kun tietää, ettei osaa kohdemaansa kieltä ja että kohdemaan asukkaat eivät missään nimessä ole halukkaita puhumaan *lingua francaa*, eli englantia. Tällainen tilanne on kuitenkin omiaan herättämään vaihtarissa selviytymisvaiston, jolla mennään läpi vaikka ranskalaisen byrokratian.

SYYSKUUN toisena päivänä 2011 saavuin St Jeanin juna-asemalle Bordeaux'hon. Ilta-aurinko paahtoi kuumimmillaan ja ihmiset olivat kerääntyneet sankoin joukoin joen varrelle viettämään perjantai-iltaa. Lämpötilan täytyi olla vähintään 30 Celsiusta plussalla, sillä 1,5 kilometrin matkalla hotellille hikoilin vaatteeni läpimäriksi. Hotellin aulassa minua odotti vaihtoaikani ensimmäinen oikea kielellinen haaste, nimittäin vastaanottotäti joka ei puhunut sanaakaan englantia.

Ennen vaihtoon lähtöä olin

lukenut ranskaa kauemmin kuin saatan muistaa, mutta en ollut koskaan päässyt kunnolla sisälle kieleen. Motivaationi kielten opiskelua kohtaan myös hiipui lukion aikana ja lisäksi ylioppilaskirjoitusten jälkeen en ollut käyttänyt ranskaa lainkaan kahteen vuoteen ennen yliopiston alkeiskurssia syksyllä 2008, jolloin aloitin ranskan opinnot siis käytännössä nolasta. Kaiken tämän jälkeen tuntui katharsiksen omaisen hyvältä kun sain kirjauduttua hotelliin ilman ongelmia aulaemännän kehuessa samalla vuolaasti ranskan taito-

jani (siitäkin huolimatta, että tiesin hänen vain imartelevan kohteliaasti edessään seisovaa hiestä märkää turistia, joka oli kuolemassa nestehukkaan).

Toisin kuin Turun yliopistossa, vaihtoyliopistossani ei ole kattavaa tuutoritoimintaa, vaan vaihto-opiskelijoista pitää huolta 4-5 aktiivin pyörittämä Erasmix-niminen järjestö. On siis sanomattakin selvää, ettei heillä riitä resursseja sellaiseen huolenpitoon, jota kv-tuutorit meillä Turussa tarjoavat. Vaihtarin täytyy tulla pitkälti toimeen omillaan. Tästä

“He, jotka kehtaavat
moittia TYS:n
kämppiä eivät ole
kokeneet mitään.

huolimatta sain ensimmäisen viikonlopun aikana avattua pankkitilin, tutustuin kaupunkiin sekä sain avaimet ylioppilaskylän asuntoon, jonka ristin ”luukuksi”.

He, jotka kehtaavat moittia TYS:n kämppiä eivät ole kokeneet mitään. ”Luukun” kalustuksen virkaa toimittivat lattiaan kiinni teipattu muovimatto, kaksi palanutta lamppua, hana, sänky sekä työpöytä. Kämpinäkseen minulla oli alkuun parvi torakoita, jotka kuitenkin lähtivät huolellisen ja kiivaan myrkyttämisen jälkeen. Lisäksi yhteisvessan katto oli homeesta vihreä, joten en yllättynyt, kun havaitsin eräänä päivänä, että talon edessä oli kyltti, jossa ilmoitettiin talon saaneen purkuluvan vuonna 2010. Kaikesta huolimatta se oli paikka, jossa saattoi nukkua sekä säilyttää tavaroita ja vieläpä puoli-ilmaiseksi, sillä vuokra oli 140 euroa kuukaudessa, josta paikallinen KELA (CAF) korvasi neljänneksen.

Opinnot alkoivat syyskuun ensimmäisellä viikolla, jolloin Sciences Po Bordeaux täyttyi vaihto-opiskelijoista. Ensimmäisten viikot kuluivat opintojen sijaan kuitenkin muiden vaihtareiden kanssa kaupunkiin ja sen kauniiseen lähiympäristöön tutustuen. Ilmat olivat todella suotuisat, sillä lokakuun puoleenväliin asti saattoi ulkona kulkea shortseissa ja t-paidassa. Kävimme tutustumassa muun muassa Saint Emilyn viinialueeseen sekä Arcachonin kauniiseen merenrantakaupunkiin. Lisäksi kävin Pariisissa, jossa oli sattumoisin samaan aikaan suosikkiyhtyeeni Red Hot Chilipepersin keikka, sekä Brysselissä tervehtimässä muuan P-Klubilaisia Matias Kalliota ja Erkkä Koskea, jotka olivat siellä harjoittelijoina.

Jotta voitaisiin puhua vaihto-opiskelusta, tulee vaihdossa ollessa myös opiskella. Vaihto-opiskelijana se jää usein kuitenkin pienempään rooliin kaiken ollessa uutta ja ihmeellistä ympärillä. Itse otin kuitenkin tietoisesti joka päivälle vähintään yhden luennon, jotta saisin pidettyä edes jonkinlaisen arkirytmän. Kirjatenttejä vaihtoyliopistossani ei edes ollut

tarjolla, vaan kaikki opinnot olivat puuduttavia massaluentoja, jotka osoittautuivat kuitenkin hyödyllisiksi kielen oppimisen kannalta. Opinnot huipentuivat viimeisellä viikolla tenttiviikkoon, johon olimme muiden vaihtareiden kanssa enemmän tai vähemmän valmistautuneita. Tuloksista en voi sanoa mitään, sillä en ole tätä kirjoittaessani vielä saanut niitä.

Paikallisesta opiskelijakulttuurista pitää sanoa sen verran, että ainakin Sciences Po:ssa, joka on yksi Ranskan Grand École, opiskelijaelämää leimaa tietynlainen ilottomuus verrattuna suomalaiseseen opiskelijaelämään. Tämä johtuu järjestelmien erilaisuudesta, sillä Ranskassa opiskelijat eivät voi valita opintojaan, vaan he seuraavat valmiiksi laadittua lukujärjestystä. Toisen vuoden he viettävät vaihdossa, jotka myönnetään suoritettujen opintojen mukaan, eli käytännössä keskiarvon perusteella. Suosituimmat kohteet menevät parhaiten opinnoissa menestyneille. Kilpailu on siis kovaa ensimmäisestä vuodesta lähtien ja opinnoissa menestyminen on kovaa työn takana, sillä joka viikoksi on tiedossa esitelmä tai muu tutkielma. Opiskelijat kuitenkin tietävät tämän kouluun hakiessaan, joten suurin osa ottaa opiskelun vakavasti.

Vaihto-opiskelu oli ehdottomasti kaiken siihen nähdyn vaivan arvoinen. Se osoitti ainakin itselleni, että selviytyminen on mahdollista sellaisessakin vihamielisessä ympäristössä, kuin Ranskassa. Mikäli joku on lähdössä vaihtoon tai haluaa muuten vain keskustella vaihtoon liittyvistä asioista allekirjoittanut vastaa mielellään! 



P-klubin kevään ohjelmaa:

Fastlaskiainen ja After-ski 21.2.



Jäsenistösitsit 24.1.





TURUN YLIOPISTON POLITIIKAN TUTKIMUKSEN KLUBI RY.

KEVÄÄN TULEVIA TAPAHTUMIA:

- | | |
|-----------|--|
| 8.3. | POLITIIKAN TUTKIMUKSEN PÄIVIEN ILLANVIETTO TYYN SAUNALLA |
| 14.3. | FUKSIEN JA LAITOKSEN HENKILÖKUNNAN SAUNAILTA TYYN SAUNALLA |
| 31.3. | ALUMNISITSIT |
| 12.-13.4. | EKSKURSIO HELSINKIIN |
| 25.4. | TRIVIAL PERSEET |
| 30.4. | VAPPUAATTO PERINTEISIN MENOIN |
| 1.5. | VAPUNPÄIVÄN PIKNIK VARTIOVUORENMÄELLÄ |